

ไตรรัตน์

ชุดที่ 2

ศุภนิมิต เรียบเรียง

ไตรรัตน์ แห่งธรรมกาลยุคขาว
ตอนที่ 2
หนทางเบื้องต้นสู่สัมมาปัญญา

ศุภนิมิต เรียบเรียง

ฉบับปรับปรุงใหม่

天 道

ไตรรัตน์ แห่งธรรมกาลยุคขาว

ตอนที่ 2

หนทางเบื้องต้นสู่สัมมาปัญญา

ศุภนิมิต เรียบเรียง

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

656/132 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์

เขตบางกอกน้อย กทม. 10700

โทร. 424-7020, 433-7589

แบบปก

พชรพรรณพร-ชนม์ธกานต์

รูปเล่ม

ห้างหุ้นส่วนจำกัด พชรกานต์การพิมพ์

โทร. 412-8134

พิมพ์ที่

อักษรสยามการพิมพ์

1137/1 ซอย สน.บางเสาธง ถนนจรัญสนิทวงศ์ 13

เขตภาษีเจริญ กทม. 10160

โทร. 412-4304

คำแถลง

การศึกษาอนุตตรธรรมเป็นของใหม่สำหรับประเทศไทย ทั้งนี้เพราะไม่มีการถ่ายทอดเป็นภาษาไทย แต่สืบทอดกันมาเป็นภาษาจีนนานนับหลายพันปี เพิ่งจะเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยเพียงไม่กี่สิบปี จึงเป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจให้ลึกซึ้ง แต่อนุตตรธรรมเป็นสากลที่มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาสามารถที่จะรับไปศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้แจ้งแห่งหนทางพ้นทุกข์ได้

หัวใจสำคัญของอนุตตรธรรมอยู่ที่ไตรรัตน์ ซึ่งมีเนื้อหาที่สามารถอธิบายได้อย่างกว้างขวางและหาขอบเขตแห่งความสิ้นสุดมิได้ เพราะฉะนั้นการศึกษาเกี่ยวกับไตรรัตน์ จึงเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดวิถีธรรม หากมีความเข้าใจในไตรรัตน์แล้ว การบำเพ็ญย่อมจะนำไปสู่วิถีทางอันถูกต้องซึ่งหมายถึงความสำเร็จมรรคผลคืนกลับสู่นิพพาน

สำนักพิมพ์ได้พิจารณา **"ไตรรัตน์แห่งธรรมกาลยุคขาว"** แล้ว เห็นว่าเป็นหนังสือที่ยังประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้บำเพ็ญอนุตตรธรรมเป็นอย่างมาก เพราะผู้แปลและเรียบเรียงได้เป็นผู้บำเพ็ญอนุตตรธรรม ย่อมจะมีความเข้าใจในเรื่องของไตรรัตน์เป็นพื้นฐาน จึงหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นเครื่องเจริญธรรมแก่ท่านผู้บำเพ็ญอนุตตรธรรมทั้งหลาย

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

คำนำ

ไตรรัตน์ เป็นพื้นฐาน หรือหัวใจสำคัญของการบำเพ็ญอนุตตรธรรม ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดวิถีธรรมแล้วจะได้รับคำชี้แจงถึงความสำคัญของไตรรัตน์ แต่การชี้แจงเพียงระยะเวลาสั้น ๆ นั้น ไม่อาจที่จะทำความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่การบำเพ็ญ แม้แต่การศึกษาจากคัมภีร์ก็ไม่สามารถที่จะชี้แจงให้เห็นถึงความลุ่มลึกแห่งไตรรัตน์ได้

การเรียบเรียง **"ไตรรัตน์ ตอนที่ 2"** ก็ด้วยเห็นว่า การศึกษาไตรรัตน์เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งในตอนนี้ว่าด้วย **"หนทางเบื้องต้นสู่สัมมาปัญญา"** หากมีความเข้าใจไตรรัตน์แล้ว ก็จะได้ผลแห่งการใช้ปัญญา อันชอบที่จะทำให้รู้แจ้งแห่งธรรม

นับเป็นบันไดอีกขั้นหนึ่งของการบำเพ็ญ

แต่อย่างไรก็ดี การศึกษาเกี่ยวกับไตรรัตน์ เพื่อให้เกิด

แต่เพียงความรู้ ความเข้าใจแต่เพียงอย่างเดียว มิอาจนำไปสู่การรู้แจ้งแห่งธรรมได้ แต่จะต้องนำไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดสัมมาปัญญา จึงจะรู้ถึงความหมายอันแท้จริง

ผลแห่งการบำเพ็ญนั้นคือ สภาพจิตของผู้บำเพ็ญถึงพร้อมด้วยธรรม และจะเปล่งประกายธรรมานุภาพให้ปรากฏได้

ศุภนิมิต

สารบัญ

"

ผู้สร้างบุญ ทำคุณความดี เหมือนต้นหญ้าในฤดูใบไม้ผลิ ไม่สังเกตเห็นความเติบโต แต่เจริญขึ้นทุกวัน

คนทำบาป สร้างกรรมชั่ว เหมือนหินลับมีด ไม่สังเกตเห็นความสึกหรอ แต่เสียหายลงทุกวัน

"

วิถีแห่งอนุตตรธรรม

เราได้รับวิถีอนุตตรธรรมแล้ว
อนุตตรธรรม คืออะไร

อนุตตรธรรมคือนิพพาน ความคงอยู่ที่ไม่เปลี่ยนแปลงอันเป็นสัจธรรม

สัจธรรมนี้เมื่ออยู่ในกายคนเราเรียกว่า **ธรรมญาณ**

ธรรมญาณ มีภาวะบริสุทธิ์ เป็นวิสุทธิจิต แต่เมื่อตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมของโลกโลกีย์ ถูกห่อหุ้มด้วยบรรยากาศของโลก ถูกยั่วย้อมด้วยอารมณ์ วัตถุ และสรรพสิ่งต่าง ๆ ธรรมญาณสว่างจึงมืดมัวหลงใหลตามไป

ธรรมญาณอันวิสุทธิ์มีอยู่ในตัวเรา แต่เรากลับไม่รู้ เรารู้แต่ความนึกคิดจิตใจของปุถุชน เราจึงสนองตนด้วยความสุขเฉพาะหน้า ปล่อยให้ตัณหาผูกพันยึดเหนี่ยว โลภมากอยาก

ได้ไม่รู้จักพอ คนจึงสร้างบาปต่าง ๆ และต่ำทรามลงทุกวัน จนเป็นเหตุให้เกิดการเวียนว่ายในชาติกำเนิดสี่ และชีววิถีหก (ซื่อเชิงลิ่วเต้า) นานนับพันนับหมื่นปี

บัดนี้ เราได้รับการถ่ายทอดเบิกธรรมแล้วจากพระ-วิสุทธิอาจารย์ ชี้ตรงให้รู้จุดที่พุทธจิตสถิตอยู่ ทำให้ได้รู้ธรรมญาณแห่งตน ว่าแท้ที่จริงแต่เดิมนั้นเราจุติลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นเพราะหลงโลก หลงโลกีย์จึงไม่รู้ที่จะกลับคืนสู่ต้นกำเนิดเดิม

บัดนี้ เราได้รู้วิถีทางคืนกลับ ได้รู้ว่ากายสังขารเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งสมมติ โลกโลกีย์ก็มิใช่ต้นกำเนิดเดิม ไม่ใช่ที่อาศัยชั่วกาลนาน

ในเมื่อสบโอกาสที่เบื้องบนทรงโปรดฯ ทั่วไปในครั้งนี้ ให้เราได้รับวิถีธรรมอันเป็นหนทางสูงสุด

โอกาสนี้จึงต้องบำเพ็ญธรรม

พระอริยเจ้าตรัสว่า

"ธรรมญาณคือจิต สำรวมวิถีแห่งจิตคือวิถีธรรม"

(เทียนมิ่งจืออุ้ยซิง ซ่วยซิงจืออุ้ยเต้า)

天命之謂性 率性之謂道

บำเพ็ญธรรม ก็คือเรียนรู้วิถีธรรมจากการสำรวมวิถีจิตเพื่อพ้นจากวัฏสงสาร โดยเริ่มจากกวาดล้างนิสัยใจคอที่ไม่ดีงามให้สะอาดบาปเวรที่สั่งสมมาแต่อดีตชาติ ให้สร้างบุญชดใช้หักล้างให้หมดสิ้น จนกายใจหมดหนี้สินมลทิน คืนสู่สถานะ

ของธรรมญาณเดิมอันวิสุทธิ์ เมื่อพ้นจากกายเนื้อก็กลับคืนสู่นิพพานบ้านเดิม

พ้นจากการเวียนว่ายในชาติกำเนิดสี่และชีววิถีหก พ้นจากนรก

ในครั้งนี้หากใครบำเพ็ญกุศลจิตสูงส่ง พร้อมกับสร้างบุญใหญ่ด้วยการฉุดช่วยให้คนทั้งหลายได้ขึ้นฝั่งธรรม ก็จะได้มรรคผลในเบื้องบน ประดับชื่อไว้ในโลก บารมีธรรมแห่งตนยังจะส่งผลให้บรรพบุรุษและลูกหลานหลายชั้น ได้พ้นทุกข์ทั่วกัน

เช่นนี้จึงจะไม่เสียทีที่ได้เกิดมาเป็นคน คู่ควรกับโอกาสที่เบื้องบนได้โปรดประทานวิถีธรรมในครั้งนี้

วิถีธรรม คือหนทางที่นำไปสู่นิพพาน คือหลักธรรมอันเป็นสัจจะ

เมื่ออยู่กับฟ้า ก็คือสัจธรรมของฟ้า
อยู่ในโลก ก็คือสัจธรรมของโลก
อยู่ในกายคน ก็คือสัจธรรมของคน (ธรรมญาณ)

สัจธรรมของคน เป็นชีวิตจริงที่พระอริยเจ้าแต่ละพระองค์ถ่ายทอดให้รู้สืบต่อกันมา ด้วยวิถีแห่งจิตเป็นการเฉพาะ และเป็นสิ่งซึ่งพระอริยเจ้าแต่โบราณมาพยายามใฝ่หา เพื่อขอรับการถ่ายทอดจากพระวิสุทธิอาจารย์กันทั้งสิ้น

จึงมีคำกล่าวว่า

“วิถีแห่งจิตนี้ เป็นความลับอันวิเศษที่จะไม่ถ่ายทอดไปสู่

หูที่หกในเวลาเดียวกัน”

เราได้เกิดมาตรงกับศุภวาระนี้ ได้พบพระวิสุทธิอาจารย์ ได้รับวิถีแห่งจิตอันเป็นสัมโพธิมรรค

นับเป็นบุญที่สร้างสมมาหลายชาติโดยแท้ หากไม่เข้าใจในคุณค่า ไม่บำเพ็ญปฏิบัติ ไม่ช่วยแบกหามงานช่วยชาวโลกเช่นนี้ พระมหากรุณาธิคุณที่เบื้องบนและพระบารมีธรรมที่พระอาจารย์ปกโปรดเราจะไม่สูญเปล่าหรือ

ไม่เสียดายหรือที่เกิดมาได้พบวิถีธรรม อุปมาดั่งคนที่เข้าถ้ำอัญมณีแล้วกลับออกมามือเปล่า

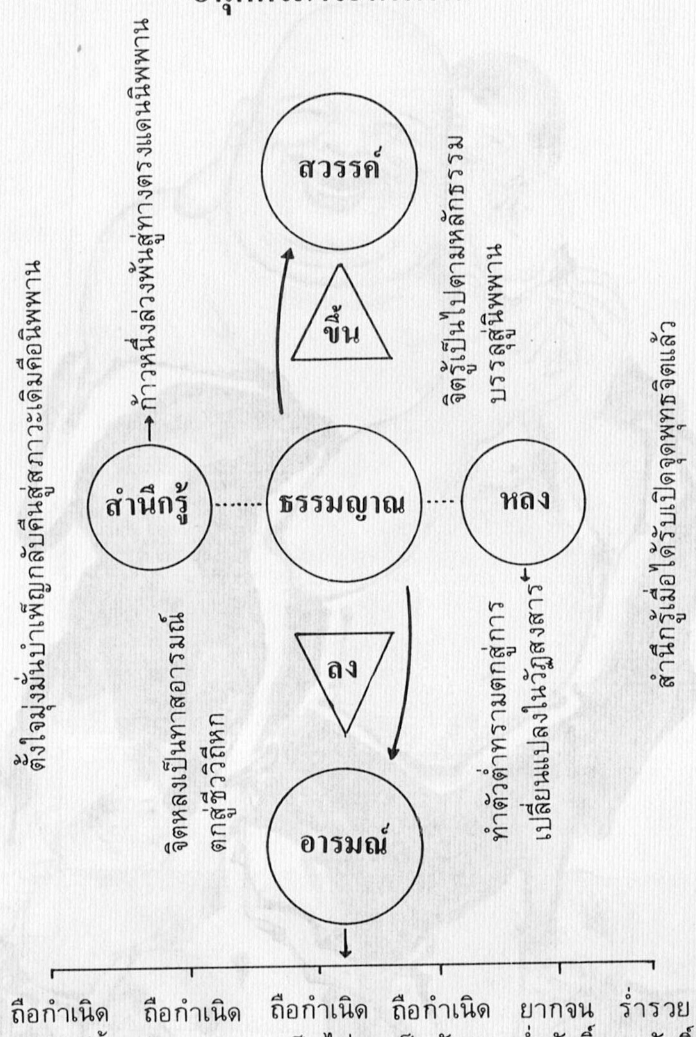
โอกาสที่เบื้องบนทรงโปรดทั่วไปทั้งสามโลก หกหมื่นปีเพิ่งจะมีครั้งนี้เป็นครั้งแรก

เราต่างโชคดีที่เกิดทันโอกาสนี้พอดี

หากพลาดจากโอกาสนี้ ก็จะต้องคอยต่อไปอีกหนึ่งแสนสองหมื่นเก้าพันหกร้อยปี นั่นคือธรรมกาลใหม่ครั้งต่อไปจึงจะสบโอกาสโปรดฯ ทั่วไปครั้งใหญ่เช่นครั้งนี้

戲春圖

อนุตตรภาวะนิพพาน

การบำเพ็ญธรรมพึงเป็นผู้รู้ตื่น

ผู้รู้ตื่น คือผู้ถึงฝั่งธรรม

ผู้รู้ตื่นจะตั้งหน้าบำเพ็ญธรรมไม่ย่อท้อ ไม่หยุดยั้ง ส่วนคนหลงยังคงหลับหูหลับตาหมกมุ่นกับชีวิตทางโลก แม้ได้รับธรรมแล้วก็ไม่ใส่ใจ ไม่ตั้งหน้าบำเพ็ญจริง

การบำเพ็ญธรรมจะเป็นผู้รู้ตื่น 3 คือ

1. รู้ตัวจริงและตัวสมมติของตน

ก. ตัวจริง คือธรรมญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ในกายเนื้อ คงสภาวะอยู่โดยไม่แตกดับ อย่างที่โบราณว่า

"เมื่อธรรมญาณยังคงอยู่ในกาย คนไม่ตาย
คนจะตาย เมื่อธรรมญาณไม่อยู่"

ธรรมญาณอันศักดิ์สิทธิ์คือตัวจริงที่สถิตอยู่ในกายสมมตินั่นเอง

ข. ตัวสมมติ คือกายเนื้อที่มีเกิดมีตาย

เมื่อธรรมญาณออกจากกาย กายนั้นก็ตาย กายจะคงอยู่เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ดังคำกล่าวที่ว่า

"แม้กายงามก็มิใช่กายของฉัน
โลกสีสันไม่ใช่บ้านนิรันดร์จริง"

การบำเพ็ญจึงต้องรู้ความเป็นจริงในข้อนี้

รู้จักอาศัยกายสมมติ บำเพ็ญธรรมญาณตัวจริง เสริมสร้างทั้งชีวิตและจิตญาณให้สมบูรณ์ อย่าประมาทว่าเวลายังมีพอ รอเวลาแก่เฒ่ากว่านี้จึงค่อยบำเพ็ญ พึงรู้เถิดว่าวันเวลาไม่คอยใคร ชีวิตสิ้นสุดได้ทุกวัย ใครอาจรับรองว่าจะอยู่ต่อไปจนแก่ตาย

ปราชญ์แต่โบราณกล่าวไว้ว่า

"อย่ารอจนแก่เฒ่าแล้วเจ้าจะบำเพ็ญ
ที่เคยเห็นอายุเยาว์เขาฝังดิน"
"มีชีวิตอยู่ได้วันใดในโลกนี้
ก็คือโอกาสดีที่มีค่า
มีโอกาสสร้างบุญได้อีกหนึ่งเวลา
ทางข้างหน้าคือฝั่งธรรมนำสุขจริง"

พระอริยเจ้าทั้งหลายแต่ครั้งอดีตกาลมา ล้วนเข้าใจความเป็นจริงแห่งจิตญาณ จึงพยายามสำรวมบำเพ็ญจนสำเร็จ

ส่วนปุถุชนที่หลงโลก หลงแต่เรื่องของกายเนื้อ ก็

ต้องตกอยู่ในชีววิถีหก เวียนว่ายตายเกิดต่อไปไม่สิ้นสุด

พระอริยเจ้าและปุถุชนจึงแตกต่างกันที่รู้ตื่น และหลงตนเท่านั้น

2. **รู้สามโลก** คือ อนุตตร เทวโลก และมนุษยโลก

ก. อนุตตร คือแดนแห่งธรรมญาณ เป็นบ้านเดิมของเรา พระอนุตตรธรรมเจ้าทรงเป็นใหญ่ในชั้นนี้

อนุตตร เป็นแดนวิสุทธิสงบ ที่สุดแห่งความศักดิ์สิทธิ์ สว่างและเป็นวิมุติ ปราศจากรูปลักษณ์ เป็นแดนนิพพานอันสูงสุด

ข. เทวโลก เป็นแดนที่อยู่อาศัยผ่านไปมาของธรรมญาณ คนที่สร้างบุญกุศลทั่วไปได้กลับขึ้นมาเสวยสุขอยู่ชั่วคราวในเทวโลก ห้าร้อยปีหรือมากน้อยกว่านั้น เมื่อหมดบุญแล้วก็จุติลงเกิดกายเป็นคนต่อไปเช่นเดิม

ในชั้นนี้ มีท้าวสักกะหรือเง็กเซียนฮ่องเต้เป็นเจ้าปกครอง เป็นแดนที่มีรูปลักษณ์เป็นทิพย์

ค. มนุษยโลก เป็นที่ประกอบกรรมทั้งดีและชั่วของตน เหมือนที่พักของคนเดินทางที่เกิดมาเที่ยวในโลก แดนนี้มีพืชพันธุ์ธัญญาหาร มีสรรพสัตว์ มีวิญญาณ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผีสางผ่านไปมา มีการเกิดการตายของกายร่าง

ในชั้นนี้มีกษัตริย์เป็นเจ้าผู้ปกครอง

ง. ใครก็ตามที่ไม่รักษาศีลธรรม สร้างบาป สร้างกรรมชั่วมากมาย จะต้องถูกกฎหมายทางโลกลงโทษ เมื่อตาย

จะต้องเดินทางไปรับโทษจากพญายมถึงสิบขุม แล้วเวียนว่ายไปเกิดรับกรรมต่อไป

เราต่างได้รับวิถีธรรมแล้ว จึงได้รับการถอนชื่อจากบัญชีในยมโลกและลงทะเบียนไว้บนสวรรค์แล้ว เราจะหลงผิดต่อไปอีกไม่ได้ เราจะต้องตั้งใจบำเพ็ญธรรม กวาดล้างจิตใจที่หลงใหลยึดติดในมนุษยโลก เพื่อก้าวขึ้นสู่เทวโลกและบรรลุสู่นิพพาน พ้นจากสามโลกเบื้องล่าง กลับคืนสู่ต้นกำเนิดเดิม จึงจะนับได้ว่ารู้แจ้งในหลักธรรม

3. รู้ในพระอนุตตรธรรมเจ้า

พระอนุตตรธรรมเจ้า คือพระผู้เป็นเจ้า พระผู้กำหนดกำเนิดธรรมญาณทั้งหลายทั้งปวง พูดง่าย ๆ ก็คือเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดธรรมญาณ อันก่อให้เกิดชีวิตของเรานั่นเอง

มารดาที่บ้าน คือแม่ผู้ให้กายเนื้อในชั้นโลก

สรุป

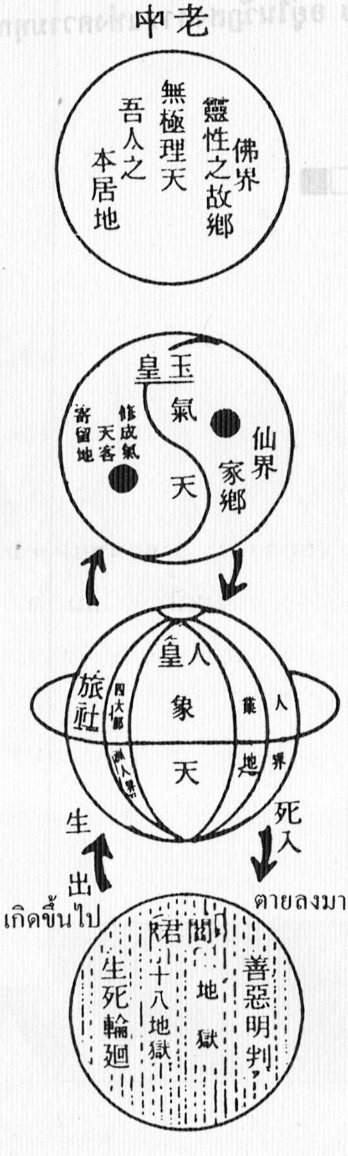
ความเป็นจริงทั้งสามดังกล่าว คือ

1. ธรรมญาณคือตัวจริง กายเนื้อคือตัวสมมติ
2. นิพพาน คือบ้านเดิมอันแท้จริงของเรา
3. พระอนุตตรธรรมเจ้า คือพระแม่ผู้กำหนดกำเนิดชีวิตจริงของเรา

หวังว่าทุกคนจะได้รู้จักตัวจริงแห่งตน ตั้งมั่นบำเพ็ญธรรมเพื่อกลับคืนสู่นิพพาน พุทธบุตรและพระแม่องค์ธรรม

จะได้พบกัน เป็นโอกาสสำคัญและโชคดีอันหาที่เปรียบมิได้

เราจะไม่ต้องเวียนว่าย อยู่ในวัฏสงสารแห่งความทุกข์อีกต่อไป

พระอนุตตรธรรมเจ้า
พุทธภูมิ
ภูมิเดิมของธรรมญาน
แดนนิพพาน

ท้าวสักกะ (พระอินทร์)
เทวโลก
ภูมิภพของผู้บรรลุธรรมทุกศาสนา
เสมือนที่พักเดินทาง
ของเทพพรหม

กษัตริย์ผู้นำประเทศ
มนุษย์โลก
ที่พักเดินทาง
ที่ประกอบกรรมดีกรรมชั่ว
ของสรรพสัตว์

ท้าวมัจจุราช
นรกภูมิ
นรกทั้งสิบแปดขุม
ที่ตัดสินบาปบุญคุณโทษ
เวียนว่ายตายเกิด

ภาพที่แสดงให้เห็นถึงภูมิภพต่าง ๆ

จุดประสงค์สามประการ ในการรับวิถีธรรม

1. ให้รู้เหตุที่วิถีอนุตตรธรรมได้โปรดลงในกาลนี้

มนุษย์เกิดเมื่อกำหนดกาลที่สามของฟ้าดิน จนบัดนี้นานนับหกหมื่นกว่าปีมาแล้ว หนี้กรรมที่สร้างไว้จึงพอกพูนมากมายดั่งเขาสูงทะเลลึก ต่างเกิดมาหักล้างทวงหนี้ใช้หนี้กัน จนก่อให้เกิดความเสื่อมลงของคุณธรรม และขาดสามัญสำนึกอันควร บรรยากาศของความชั่วพุ่งขึ้นฟ้า บรรยากาศของภัยพิบัติต่าง ๆ ก็ครอบคลุมลงมาเพื่อกำราบคนชั่ว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจึงได้กราบขอประทานทางรอดจากเบื้องบนให้แก่สาธุชนคนดี

วิถีธรรมจึงโปรดลงเพื่อชูช่วยคนดี

ภัยพิบัติเกิดขึ้นเพื่อกำราบคนชั่ว

จึงหวังว่าคนทั้งหลายจะได้เข้าใจ เร่งขอรับวิถีธรรม

อันเป็นหนทางรอดพ้นจากมหันตภัยให้จงได้

2. จุดประสงค์ของการรับวิถีธรรม คือ

ก. ให้รู้

เก๋ออู้ คือยกจิตขึ้นเหนือสรรพสิ่ง และอารมณ์ความโลภอยากทั้งหลาย ฯลฯ

จื้อจือ ให้มองเห็นสัจธรรม (ธรรมญาณ) และช่วยให้คนทั้งหลายได้เห็นสัจธรรม ฯลฯ

เฉิงอี้ คือจริงใจ ซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น ฯลฯ

เจิ้งชิน ให้ใจตรง รู้จักใช้พุทธจิต และจิตแท้เป็นเครื่องกำหนดพิจารณาการทั้งปวง ฯลฯ

ซิวเชิน คือสำรวมกาย ให้กายวาจางดงามถูกต้องมีคุณธรรมทุกขณะ ฯลฯ

ฉีเจีย ให้กระจายธรรมสู่คนในครอบครัว คนข้างเคียง เพื่อทุกคนจะได้พร้อมกันปฏิบัติดีประพฤติชอบ ฯลฯ

จื้อกั๋ว คือปกครองบ้านเมือง หรือสังคมให้อยู่ในธรรม ฯลฯ และ

ผิงเทียนเซี่ย คือก่อให้เกิดความสันติสุขแด่ชาวโลก ฯลฯ

ห้าข้อแรก คือการกล่อมเกลาบำเพ็ญตนเพื่อความเป็นคนที่สมบูรณ์

อีกสามข้อหลัง คือธรรมปฏิบัติของผู้บำเพ็ญดีแล้วจนสามารถโน้มนำคนในครอบครัว คนในสังคมเดียวกัน ตลอด

จนประเทศชาติบ้านเมืองและโลกนี้ให้อยู่ในกรอบธรรม ก่อให้เกิดสันติสุขทั่วกัน

ข. เมื่อเกิดภัยพิบัติใหญ่

หากผู้ใดเป็นคนดีไม่มีความชั่ว มั่นในธรรมบำเพ็ญ แม้จะประสบเหตุเภทภัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็จะทรงคุ้มครองรักษาให้รอดพ้นจากภยันตรายนั้น ๆ ได้ แต่ถ้าหากไม่ศรัทธา ไม่เคยบำเพ็ญธรรม เมื่อเกิดเหตุร้ายจึงหวังจะให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยย่อมเป็นไปได้ยาก เหมือนคำกล่าวที่ว่า

"ไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยศรัทธากันมาก่อน
จนเดือดร้อนมากราบไหว้ไม่คุ้นกัน"

ความศักดิ์สิทธิ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย มีศรัทธาจิตของเราเป็นสื่อ จะศักดิ์สิทธิ์มากน้อยเพียงใด ก็อยู่ที่ศรัทธาของเราเป็นกำลังนั่นเอง

ค. เมื่อถึงวันตาย

ความมุ่งหวังในขั้นสุดท้ายของผู้บำเพ็ญธรรมก็คือ เมื่อตายธรรมญาณจะออกจากร่างกายทางญาณทวาร หรือประตูตรงของร่างกายกลับคืนสู่นิพพาน ได้กราบเฝ้าพระ-อนุตตรธรรมเจ้า พ้นจากเวียนว่ายตายเกิดต่อไป

3. ให้รู้ความแตกต่างระหว่างวิถีธรรมกับศาสนา

ก. ความแตกต่างของพระองค์ผู้กำหนดกำเนิด กับศาสนา

อตุตตรธรรม

(พระอนุตตรธรรมเจ้า)

(ผู้กำหนดกำเนิด)

ศาสนาพุทธ
(พระศากยพุทธเจ้า)

ศาสนาปราชญ์
(จอมปราชญ์ขงจื้อ)

ศาสนาเต๋า
(จอมปราชญ์เหลาจื้อ)

ศาสนาคริสต์
(พระเยซูคริสต์)

ศาสนาอิสลาม
(พระโมฮัมหมัด)

ข. ความแตกต่างของความเป็นมา

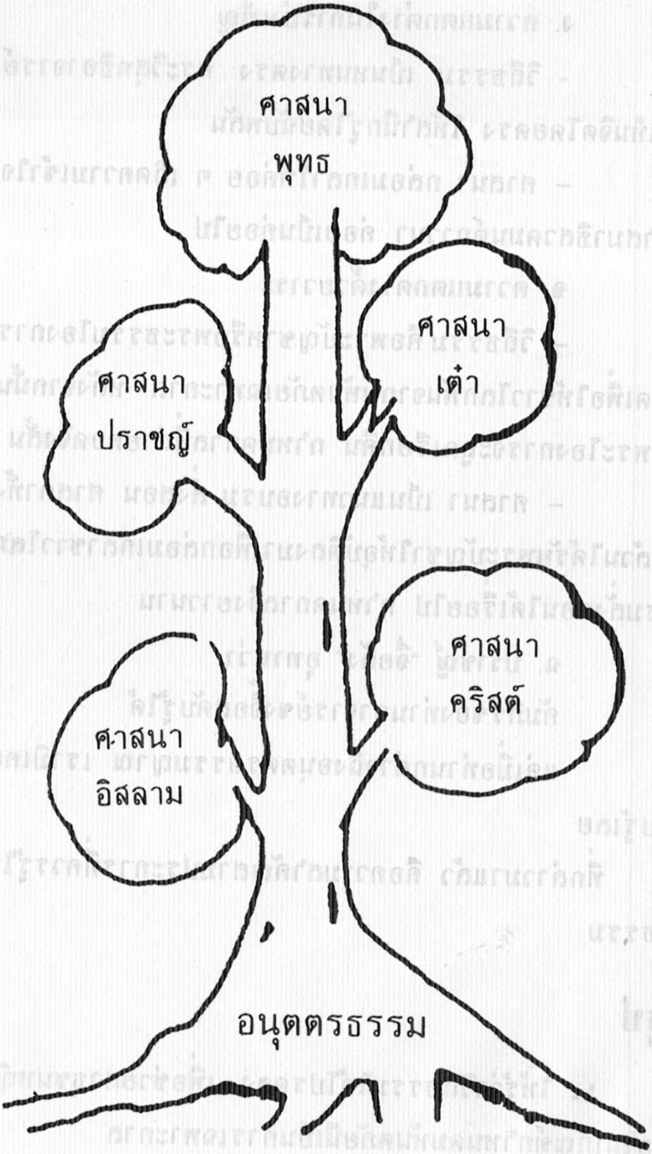
ธรรม คือต้นกำเนิด จากหนึ่งกระจายไปเป็นหมื่น

ศาสนา คือปลาย จากหมื่นคืนสู่ต้นกำเนิดหนึ่ง

ค. ความแตกต่างในการโปรดสัตว์

– วิถีธรรมถ่ายทอดหนทางตรง ให้รู้พระอนุตตรธรรมเจ้า รู้ตรงต่อธรรมญาณแห่งตน รู้กลับคืนสู่สถานะเดิม คือนิพพาน

– ศาสนา อบรมสั่งสอนให้คนประพฤติดี สะสมบุญบารมีไว้เสวยสุขวาสนาในชาติต่อไป

ศาสนา
พุทธ
ศาสนา
ปราชญ์
ศาสนา
เต๋า
ศาสนา
คริสต์
ศาสนา
อิสลาม
อนุตตรธรรม

ง. ความแตกต่างในการบำเพ็ญ

- วิถีธรรม เป็นหนทางตรง พระวิสุทธิอาจารย์ชี้ให้เห็นจิตโดยตรง ให้สำนึกรู้โดยฉับพลัน

– ศาสนา กล่อมเกลาให้ค่อย ๆ เกิดความเข้าใจ ให้ทำสมาธิสวดมนต์ภาวนา ค่อยเป็นค่อยไป

จ. ความแตกต่างด้วยวาระ

– วิถีธรรม คือพระบัญชาหรือพระธรรมโองการโปรดเพื่อให้ชาวโลกพ้นจากมหันตภัยเฉพาะกาล หลังจากนั้นแล้วพระโองการจะถูกเรียกคืน กำหนดกาลที่ถ่ายทอดจึงสั้น

– ศาสนา เป็นแนวทางอบรม สั่งสอน ศาสดาทั้งห้า ล้วนได้รับพระบัญชาให้อุบัติลงมาเพื่อกล่อมเกลาชาวโลกอบรมสั่งสอนได้เรื่อยไป กำหนดกาลจึงยาวนาน

ฉ. ปราชญ์ "จื่อก้ง" อุทานว่า

คัมภีร์ของท่านอาจารย์ขงจื่อสดับรู้ได้

แต่เมื่อท่านกล่าวถึงอนุตตรธรรมญาณ เรามิเคยสดับรู้เลย

ที่กล่าวมาแล้ว คือความสำคัญสามประการที่ควรรู้ในวิถีธรรม

สรุป

1. ให้รู้ว่าวิถีธรรมได้โปรดลง เพื่อช่วยสาธุชนหญิงชายในเกณฑ์กำหนดมหันตภัยนี้เป็นการเฉพาะกาล

2. ให้รู้ว่าจุดมุ่งหมายของการบำเพ็ญ ก็เพื่อให้พ้นจากมหันตภัย และกลับคืนสู่นิพพาน

3. ให้รู้ว่าวิถีธรรมกับศาสนานั้นต่างกัน วิถีธรรมถ่ายทอดสำนึกรู้ทันที ส่วนศาสนาให้การอบรมสั่งสอนเรื่อยไป

เมื่อทุกคนเข้าใจความสำคัญทั้งสามประการนี้ และรู้คุณวิเศษแห่งวิถีธรรมหนทางตรง ให้เร่งบำเพ็ญด้วยจริงใจ ไม่ห่วงว่าจะไม่บรรลุธรรม

ความเข้าใจสามประการ

1. เข้าใจคุณานุคุณของอนุตตรธรรม

ก. หลังจากได้รับถ่ายทอดเบิกธรรมฯ แล้ว ผู้ที่ตั้งมั่นบำเพ็ญจริงจนบุญกุศลถึงพร้อม เมื่อถึงเวลา จะได้รับพระโองการจากเบื้องบน นำธรรมญาณของผู้นั้นกลับไปสู่ต้นกำเนิดเดิม กราบเฝ้าพระแม่องค์ธรรม กลับคืนสู่พระอริยฐานะสถิตในแดนศักดิ์สิทธิ์พ้นจากเวียนว่ายตายเกิด เสวยวิมุติสุขต่อไปชั่วกาลนาน

ข. หลังจากได้รับธรรมแล้ว แม้จะได้บำเพ็ญ แต่ยังคงเห็นเรื่องทางโลกสำคัญกว่าทางธรรม จนทำให้บุญกุศลไม่สมบูรณ์

การบำเพ็ญระดับนี้ เมื่อรอดพ้นจากมหันตภัยแล้ว จะได้เป็นคนรุ่นแรกในธรรมกาลยุคขาว เมื่อหมดอายุแล้วจะ

ต้องกลับขึ้นไปฝึกฝนบำเพ็ญโดยเคร่งครัด ณ พุทธาลัยเบื้องบน (เทียนฝอเอวี้ยน) ให้ธรรมญาณสว่างสมบูรณ์ ก็อาจได้มรรคผลในนิพพานเช่นกัน

ค. หลังจากได้รับธรรมแล้ว ไม่ได้บำเพ็ญ ไม่มีความดีคืบหน้า ไม่เข้าใจหลักสัจธรรม แต่มิได้ลบหลู่เบื้องบน มิได้ฝ่าฝืนพุทธจริยะ ไม่ได้ให้ร้ายทำลายวิถีธรรม ไม่ได้ขัดขวางทางบุญของใคร

คนเช่นนี้ไม่มีบุญกุศล หลังจากมหันตภัยกวาดล้างแล้ว ธรรมญาณยังดำรงอยู่ได้ เป็นเผ่าพันธุ์ของคนในธรรมกาลยุคขาวต่อไป มีโอกาสสร้างบุญวาสนาในชาติหน้าได้

ง. รับธรรมแล้วไม่ศรัทธา เรียนแต่ไม่เดินหน้า พูดจาให้ร้ายลบหลู่ทำลายสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขัดขวางงานแพร่ธรรม เป็นภัยต่อสาธุชนคนที่จะสร้างบุญ ชักนำคนไปในทางที่ผิด

คนเช่นนี้ เมื่อตายจะต้องถูกทำลายให้เป็นวิญญาณเลว ถูกหมกอยู่ในนรกอเวจี ไม่มีวันได้ผุดได้เกิดอีกต่อไป

2. เข้าใจความร้ายกาจของมหันตภัยกวาดล้าง

ก. มหันตภัยเกิดขึ้นเพื่อกวาดล้างคนชั่ว เพื่อชำระจิตใจคน เปลี่ยนแปลงจิตใจของหญิงชายในโลกเสียใหม่

ในปี ค.ศ.1945 อานุภาพของระเบิดปรมาณูที่สหรัฐฯ นำไประเบิดที่ญี่ปุ่น ชาวโลกต่างสยองขวัญไปทั่ว สี่สิบกว่าปีให้หลังในบัดนี้ โลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคอาวุธสงครามนิวเคลียร์ที่น่ากลัวยิ่งกว่า

กล่าวได้ว่าวันสุดท้ายของโลกได้ใกล้เข้ามาแล้ว

ข. ข้อสำคัญที่สุดสำหรับคนในยุคนี้ ก็คือทำอย่างไรจะรอดพ้นจากมหันตภัยการกวาดล้างครั้งใหญ่นี้ มิใช่มัวหวังสุขวาสนาอายุยืนกันโดยไม่รู้ข้อเท็จจริง

3. เข้าใจกาลเวลาคับขัน

ก. เราจะรู้ได้จาก ความเสื่อมของศีลธรรมวัฒน-ธรรมประเพณีที่ดีงาม เปลี่ยนไปเป็นความอิสระเสรีไม่มีกรอบ

คุณสัมพันธ์ที่ยึดเหนี่ยวผูกพันต่อกันทางครอบครัวทางสังคมสูญสิ้นไป ดังจะเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และอื่น ๆ ความชั่วร้ายไม่มีมนุษยธรรม พอกพูนมากขึ้นจนก่อให้เกิดมหันตภัยกวาดล้างโลกในยุคสุดท้าย และวันเวลานั้นก็ได้ใกล้เข้ามาแล้ว

ข. เราจะเห็นได้จาก ภาวะความวุ่นวายของโลกปัจจุบัน ความผันผวนมีอยู่มากมาย ภัยพิบัติต่างๆ เกิดขึ้นไม่เว้น ทำให้จิตใจของชาวโลกว้าวุ่นหวาดผวา โดยเฉพาะหากเราจะวิเคราะห์จากคำเตือนของปราชญ์แต่ครั้งโบราณ และคำทำนายของนักพยากรณ์ในยุคปัจจุบัน เราก็จะรู้ได้ว่าโลกตกอยู่ในภาวะคับขันอันน่าสะพึงกลัวแล้วจริง ๆ

ท่านทราบหรือไม่ว่า ความน่าสะพึงกลัวนั้นจะรุนแรงปานใด

“

หวังจะได้อะไรจากผู้ใด พึงพิจารณาสิ่งที่ตนเป็นผู้ให้

หวังจะได้อะไรจากฟ้าเบื้องบน พึงพิจารณาสิ่งที่ตนได้กระทำ

”

ธาตุแท้สามประการ

ธาตุแท้ของอาหารที่เสริมสร้างกายเนื้อ คือวิตามิน A B C ฯลฯ

ธาตุแท้ของอาหารเสริมที่สร้างจิตญาณ คือถือศีลกินเจ บูชาพระ และศึกษาพระธรรม

1. **ธาตุแท้ของการกินเจ คือ**

ก. คนบำเพ็ญธรรมจะต้อง รักษาคุณธรรม มีน้ำใจ ฝึกเมตตาจิต ฟื้นฟูโฉมหน้าของความเป็นพุทธบุตรแห่งตน

ข. คนบำเพ็ญธรรมจะต้อง ตัดกรรม ตัดเหตุที่จะนำตนไปสู่การเวียนว่ายตายเกิดต่อไป

ค. คนบำเพ็ญธรรมจะต้อง รักษาสภาวะ "หยาง" คือความใสสว่าง เบาสบายในกายไว้ ขจัดสภาวะ "อิน" คือความขุ่นมัวหนักหน่วงออกไป

เมื่อจิตญาณใสสะอาด สภาวะของ "หยาง" สูงขึ้น สภาวะของ "อิน" ก็ลดน้อยลง

ง. คนบำเพ็ญธรรม จะสามารถรอดพ้นจากมหันตภัย อาหารเจอุดมสมบูรณ์ด้วยธาตุคาเลียม (KALIUM) มีผลป้องกันพิษของระเบิดนิวเคลียร์ได้

จ. อักษรจีน คำว่า "เจ" ประกอบด้วย 齋

"หนึ่งจุดญาณทวาร
หนึ่งขีดผ่านขึ้นเรือธรรม
จบสิ้นโลกีย์เลิกก่อกรรม
มีดซ้ายกระหน่ำตัดนิวรณ์
มีดขวาตัดตัณหาความอยาก
สองฟากทางนรกอดิศร
จงก้าวเดินขึ้นไปด้วยสังวร
*อย่าคลายคลอนลงต่ำถลำ***กิน**"

อีกบทหนึ่งเขียนไว้ว่า

"อักษรจีน **"เจ"** ให้ไว้ได้ชัดแจ้ง
ได้แจกแจงถ้วนถี่ที่ควรถือ
บำเพ็ญธรรมไม่รู้ทาง "เจ" ใดฤา
อย่างไรหรือยากหลบลี้หนียมบาล"

พระคุณเจ้า "เหลียนฉือต้าซือ" กล่าวไว้ว่า

"สิ่งสำคัญที่สุดในโลกนี้ก็คือชีวิต
ความชั่วร้ายที่น่าสังเวชที่สุดคือการคร่าชีวิต

ทุกคนรักชีวิตของตัว

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนอยากมีชีวิตอยู่

เราจะฆ่าเขาเพื่อสนองปากท้องของเราได้อย่างไร

มีดคมกริบที่กรีดท้องเขาและแทงลงไปที่หัวใจ

มีดสีขาวชักออกมาสีแดงฉาน

ต้มเขา ลวกเขา ในน้ำเดือด

ชีวิตที่กระแด่วดิ้น

ช่างเจ็บปวดน่าสงสารเพียงใด

แต่เขาจะทำอย่างไรได้

นอกจากเจ็บปวดทุกข์ทรมาน

เราสร้างบาปสร้างกรรมใหญ่เช่นนี้เรื่อยไป

รู้หรือไม่ว่า

เราได้สร้างศัตรูคู่แค้นไว้ต่อไปหลายชาติภพ"

พระพุทธาตรัสไว้ว่า

"ขอเตือนชาวโลก	จงเร่ง	กินเจ
จิตญาณทั้งเพ	กำเนิด	เดียวกัน
โหดเหี้ยมสังหาร	กินพี่	น้องฉัน
ใจกันและกัน	เทียบแล้ว	อาดูร

□ □ □ □

อักษร "เนื้อ" มี 肉	คนอยู่	สองคน
คนหลงลิ้นตน	กลืนกิน	สิ้นสูญ
กินเขาครึ่งชั่ง	หนี้แปด	ตำลึงพูน

บวกลบหารคูณ คือคน กินคน

□ □ □ □

กินเจกินเนื้อ คนเห็น เช่นกัน
หญ้าฟางข้าวงัน นาเขียว ปะปน
วันใดภัยมา รู้เหตุ รู้ผล
คนไหนเป็นคน กินเนื้อ กินเจ"

□ □ □ □

2. ธาตุแท้ของการบูชาพระ คือ

ก. กราบไหว้บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระอริยเจ้า ที่พระองค์มีปฏิปทายิ่งใหญ่ เมื่อมีพระชนม์อยู่ ล้วนเจริญ**พุทธกิจ**โน้มนำเวไนยสัตว์เจริญ**พุทธจริยะ** เพื่อให้เวไนยสัตว์ได้ปฏิบัติตามเจริญ**พุทธวัจนะ** เพื่อกล่อมเกลาจิตเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้ใฝ่ธรรมบำเพ็ญ

ฉะนั้น เราจึงกราบไหว้บูชาพระองค์ท่าน

ข. ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณฯ พระองค์ได้โปรดสงเคราะห์ ดับทุกข์ ขจัดภัย กอบกู้เวไนยสัตว์ ฯลฯ

เราจึงกราบไหว้บูชา

ค. เจริญรอยตามพระบาท ที่พระอริยเจ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทำให้เราได้สำนึก ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเอง เรากราบไหว้บูชา เพราะเราจะเจริญรอยตามพระบาทฯ จนกว่าจะบรรลุฯ ได้เช่นพระองค์

ง. เชื่อมั่นในศรัทธา เราเชื่อมั่นศรัทธาในพุทธ

จริยะ ในคุณานุคุณของพระองค์โดยมิใช่เสแสร้ง หรือกราบไหว้บูชางมงายไหลหลง

จ. เชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ เราเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ โดยมิใช่วิงวอนร้องขอให้พระองค์แสดงบุญญาอภินิหาริย์ แต่รับรู้ด้วยจิตบริสุทธิ์เป็นสมาธิจริง

ธาตุแท้ของการกราบไหว้บูชาพระ จึงเป็นความเคารพในพระคุณธรรม สำนึกในพระมหากรุณาฯ และปฏิบัติตามปฏิปทาของพระองค์

3. **ธาตุแท้ของการศึกษาธรรม คือ**

ก. ให้รู้แจ้งในหลักธรรม หลักธรรมเปรียบดั่งดวงประทีปยามดึก เฉกเช่นไม้เท้านำทางของคนตาบอด ประหนึ่งเข็มชี้ทิศของเรือเดินทะเล และเสมือนผู้นำทางชีวิต

ข. ให้รู้จักความเป็นคน คนควรมีแนวทางธรรมะของความเป็นคน ฉะนั้นจึงต้องศึกษาจนธรรมะของความเป็นคนสมบูรณ์พร้อมแล้ว จึงจะบรรลุสู่หนทางแห่งอนุตตรธรรมได้

ค. ให้รู้จักเอาเยี่ยงพระอริยปราชญ์ บำเพ็ญตนดีและช่วยผู้คนให้บำเพ็ญดี บำเพ็ญตนจนบรรลุและช่วยให้ผู้อื่นได้บรรลุ

ง. ให้รู้ทางชูช่วยเวไนยสัตว์ ในกาลนี้เป็นเกณฑ์กำหนดธรรมกาลยุคขาว เราจะต้องศึกษาให้รู้ว่าจะชูช่วยคนทั้งหลายให้ได้ขึ้นเรือธรรมอย่างไร และจะส่งเสริมให้คนทั้ง

หลายได้บรรลุธรรมกันอย่างไร

จ. ให้รู้หน้าที่ช่วยเก็บงานครั้งสุดท้าย ในธรรมกาลยุคขาวนี้ ช่วยแบ่งเบาพระภาระของพระอาจารย์ ช่วยคลี่คลายความกังวลของพระอนุตตรธรรมเจ้า และช่วยเป็นปากเสียงแพร่ธรรมแทนเบื้องบน

ที่กล่าวมาข้างต้น คือธาตุแท้สามประการของการบำเพ็ญธรรม หากทุกคนเข้าใจธาตุแท้ทั้งสามประการนี้แล้ว ตั้งใจบำเพ็ญตามหลักธรรม เข้าใจหลักธรรมที่แท้จริงแล้ว จึงจะปฏิบัติตนได้ถูกต้องสอดคล้องกับหลักธรรม

เมื่อสอดคล้องกับหลักธรรมแล้ว จึงจะกลับคืนสู่ต้นเดิมของสภาวะธรรมได้

คุณานุคุณสามประการ

1. คุณานุคุณของไตรรัตน์ คือ

ก. ฟ้ามีไตรรัตน์ คือ ตะวัน เดือน และดวงดาว

หากท้องฟ้าขาดไตรรัตน์ ท้องฟ้าจะมืดมนอับเฉา

ข. แผ่นดินมีไตรรัตน์ คือ น้ำ ไฟ และลม

หากแผ่นดินไม่มีไตรรัตน์ สรรพสิ่งจะไม่งอกงาม

ค. ในกายคนมีไตรรัตน์ คือ กายธาตุ พลังธาตุ และวิญญาณธาตุ

หากกายคนขาดไตรรัตน์ รูปกายก็ยากที่จะรักษาไว้ได้

ง. วิถีธรรมมีไตรรัตน์ คือ ญาณทวารจุดสถิต

พุทธจิต, รหัสคาถาที่ถ่ายทอดออกจากปากสู่จิต และลัญจกรตราประทับพุทธะ

หากวิถีธรรมขาดไตรรัตน์ จะโปรดสัตว์ได้ยาก

2. คุณค่าของกำหนดกาลสุดท้าย

ก. ในพระดำรัสขอรับวิถีอนุตตรธรรม มีอยู่ว่า

"กำหนดกาลสุดท้ายมิเคยขานไขแต่โบราณ
บัดนี้วิสุทธิอาจารย์จะไขขานความเบื้องบน
คนโง่จะได้รู้หนทางสู่บ้านเดิมตน
เกิดตายอยู่วกวนจะได้พ้นตรงหน้าพลัน"

ข. การเก็บงานใหญ่ในกำหนดการสุดท้าย

ศาสนาใหญ่ทั้งสามจะรวมกันเป็นหนึ่ง แปด-หมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์จะคืนสู่สัจธรรมในจุดเดียว เป็นงานศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน และเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งจะไม่มีอีกต่อไป

ค. ในกำหนดการสุดท้าย ครั้งนี้ ขุ่นและใสจะแยกกันชัดเจน คนดีกับคนชั่วจะแยกกลุ่มแยกกอ หยกกับหินถึงกาลต้องตัดสินธาตุแท้กัน

ง. ในกำหนดการสุดท้าย เป็นเกณฑ์กำหนดชะตาของผู้บรรลุอรหันต์นับหมื่นพันแห่งธรรมกาลยุคขาวนี้

ฉะนั้น คนที่ไม่มีคุณธรรมจึงรับวิถีธรรมไว้ไม่อยู่ คนที่ไม่มีกุศลผลบุญหนุนส่ง ก็ยากที่จะศรัทธาเชื่อถือในวิถี

อนุตตรธรรมนี้ได้ หรือหากกุศลมูลตื้นบาง ก็ยากที่จะร่วมงานชุมนุมอริยะ **"หลงฮว๋า"** ณ เบื้องบนได้

ฉะนั้น สำหรับผู้ที่ไม่เกิดศรัทธาเชื่อถือ จึงไม่จำเป็นที่จะเคี่ยวเข็ญเพื่อถ่ายทอดให้

3. คุณค่าของพุทธสถาน

ก. เป็นตำหนักพระอนุตตรธรรมเจ้า ซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วทุกสากลโลกจะประทับลงเสมอมิได้ขาด บรรยากาศมงคลราศีจะดีพร้อม สิ่งอัปมงคล ปิศาจมารร้ายจะหลีกลี้ บันดาลให้ผู้อาศัยได้อยู่ดีมีสุข

ข. เป็นที่ได้สร้างบุญแพร่ธรรม ใครก็ตามที่ศรัทธาจะกราบรับวิถีธรรม จะต้องเข้าสู่พิธีศักดิ์สิทธิ์ในพุทธสถานเบื้องหน้าพระแท่นบูชาพระอนุตตรธรรมเจ้า พุทธสถานจึงเป็นสถานที่สร้างบุญใหญ่สำหรับได้แพร่ธรรม

ค. เป็นที่ประทับทรง พุทธสถานเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะได้โปรดประทับทรง ประทานพระโอวาทจะด้วยพระอักษรที่ปรากฏบนกระบะทรายก็ดี หรือด้วยพระบุญญาภินิหาริย์ประการใดก็ดี

ง. เป็นพุทธปริมณฑล ซึ่งญาติธรรมทั้งหลายได้อาศัยเป็นที่ศึกษาปฏิบัติธรรม

จ. เป็นที่สำหรับได้สักการะภาวนา ผู้ใดมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ หวังจะกราบขอประทานความเมตตาช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างไร จะขอน้ำทิพย์จากพระอนุตตร

ธรรมเจ้าไปรักษาอาการป่วยไข้อย่างไร หรือจะสำนึกผิดกราบขอขมาตั้งตนเป็นคนดี สร้างบุญเพื่อชดเชยความผิดบาปอย่างไรก็มีโอกาส มีพุทธสถานที่จะกระทำได้

แก้หนี้กรรมเพื่อพ้นจากมหันตภัย

1. ธรรมสูงหนึ่งศอก มารสูงหนึ่งวา

เจ้ากรรมนายเวร เป็นอุปสรรคใหญ่ต่อการบำเพ็ญธรรม

พระอาจารย์กล่าวว่า

การได้รับวิถีธรรมมีความยากอยู่สี่ประการ ความยากทั้งสี่ประการนี้ บัดนี้เราต่างโชคดีได้รับแล้วถึงสามประการคือ

ได้รูปกายเป็นคน

ได้เกิดในศูนย์กลางของโลก และ

ได้เกิดในธรรมกาลยุคสาม (ยุคสุดท้ายที่เบื้องบนโปรดประทานวิถีธรรมเพื่อกอบกู้คนดี ก่อนวันสิ้นโลก)

แต่ที่คนส่วนมากยังพลาดโอกาสอยู่ นั่นคือ

ได้รับวิถีธรรมจริง

ดังนั้น แม้จะเกิดมาทันโอกาสที่เบื้องบนโปรดทั่วไปในยุคนี้ แต่หากไม่ได้พบวิถีธรรมจริง ก็น่าเสียดายยิ่งนัก

วิถีธรรมจริงจึงโปรดสู่ชาวโลกมาช้านานแล้ว ไม่ว่าข้าราชการ ชาวนา พ่อค้า ประชาชน ร่ำรวยยากจนสูงศักดิ์หรือสามัญชนทุกคน ล้วนมีโอกาสกราบรับธรรมได้เท่าเทียมกัน

แต่จนบัดนี้ คนที่ได้รับวิถีธรรมจริงยังมีเพียงหมื่นละหนึ่งหรือสองคน โหรงเหรงเหมือนดวงดาวเมื่อฟ้าสาง

อะไรที่ทำให้คนส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับวิถีธรรม

สาเหตุใหญ่ก็คือ **กรรมเก่า** ซึ่งเจ้ากรรมนายเวรขัดขวางฉุดรั้งไว้

บ้างก็ล่อให้หลงใหลในลาภผลตัณหาราคะ

บ้างก็หลงใหลในอบายมุข สุรา นารี

บ้างก็หลงการเล่นเริงรมณ์

บ้างก็ชักนำให้เกิดมิจฉาทิษฐิ ความคิดใฝ่ต่ำ

บ้างก็บังหูบังตา ปิดจิต ปิดใจ ทำให้ได้ยินแต่ไม่รู้ ได้ดูแต่ไม่เห็น ซึ่งแม้จะได้รับวิถีธรรมแล้วก็ถูกอำพรางไม่ให้รู้ลึกซึ้ง

บ้างก็มิให้ศรัทธา หรือปล่อยให้สูญสิ้นไป

บางคนก้าวหน้าแล้วก็กลับถดถอย ลังเลสงสัย

บ้างก็ขยาดกลัวถอนตัวไปตามลมปากของคน

บ้างก็ออกนอกลู่นอกทางไป

เหตุที่เป็นดังนี้ ก็เนื่องมาจากอิทธิพลของเจ้ากรรมนายเวรแห่งตนนั่นเอง เพราะฉะนั้นคนที่จะบำเพ็ญธรรมจึงควรหาทางแก้หนี้กรรมเป็นประการแรก

2. เจ้ากรรมนายเวรเป็นมาอย่างไร

มีคำกล่าวว่า

"อยากรู้ชาติก่อนเหตุกรรมที่ทำมา
ชาตินี้ผลพาต้องรับอยู่เรารู้ดี"

ชาติก่อนเราทำอะไรไว้ ชาตินี้ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

ตั้งแต่มนุษย์ได้จุติลงเกิดในโลกนี้เป็นต้นมา ก็เริ่มหลงลืมสัจธรรมแห่งตน จึงใช้แต่ใจเนื้อใจอารมณ์สร้างบาปสร้างกรรม จนต้องเวียนว่ายตายเกิดมารับกรรมใช้กรรมกันไปไม่จบสิ้น ซึ่งก็เท่ากับสร้างเจ้ากรรมนายเวรให้ตนไว้นับไม่ถ้วนนั่นเอง

ชาติก่อนถ้าหากว่า

1. ล่อลวงเงินทอง
   หยิบยืมแล้วไม่จ่ายคืน
   เช่นนี้เป็นหนี้เงินทอง
2. อาศัยอำนาจให้ร้ายกดขี่ข่มเหงไม่ยุติธรรมต่อเขา
   เช่นนี้เป็นหนี้พยาบาท
3. ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสนองปากท้องของตน
   ทำลายชีวิตเขาเพื่อชิงทรัพย์
   เช่นนี้เป็นหนี้ชีวิต

4. ปลิ้นปล้อน ฉ้อฉล คิดคด กลั่นแกล้ง ยุแหย่
ส่งเสริมให้เกิดการแตกแยก
เช่นนี้เป็นหนี้เวร

พรากลูกพรากภรรยาสามีเขา ทำลายชื่อเสียง นินทาว่าร้าย เอารัดเอาเปรียบ แย่งชิงคนรักเขา กีดกันขัดขวางคนสร้างบุญ ชักนำให้คนทำบาปทำชั่ว ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นที่มาของหนี้เวร

ดังคำกล่าวที่ว่า

"เป็นหนี้ทรัพย์สินสิ่งของต้องจ่ายด้วยเงิน
เป็นหนี้ชีวิตต้องใช้หนี้ด้วยชีวิต"

เหตุผลนี้ถูกต้องสมควร

แต่ที่บาปหนาและแรงอาฆาตหนักที่สุดคือหนี้ชีวิตกรรมที่เกาะเกี่ยวกันนั้นแน่นเหนียว ไม่มีทางรอดพ้น และไม่มีการผ่อนผันให้แก่กันเลย แม้จะข้ามภพข้ามชาติไปแล้วถึงสามชาติห้าชาติ เวลาผ่านไปแล้วหลายร้อยปี เกิดชาติใหม่ไกลออกไปจากจุดฆาตกรรมนับพันนับหมื่นลี้ ก็ยังคงติดตามค้นหากันจนพบ และจะต้องทวงหนี้ชีวิตนั้นจนได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสุดท้าย อันเป็นเกณฑ์กำหนดล้างโลก มีเวรกรรมเป็นอริต่อกันมานับร้อยชาติก่อน หนี้เก่านับพันนับหมื่นปีก่อน **จะต้องสะสางทวงถามกันให้หมดสิ้นในครั้งนี้ ไม่มีการติดค้างกันอีกต่อไป**

เราจะเห็นได้ว่าไม่กี่สิบปีที่ผ่านมานี้ จิตใจของคนผิด

ธรรมวิสัย คุณธรรมสำนึกตกต่ำ

ความวิปริตแปรปรวนของบรรยากาศทั่วไป ภัยพิบัติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน ภัยสงคราม น้ำท่วม ไฟไหม้ โรคระบาด ความอดอยากกันดาร ภัยจากลมพายุ อุทกภัย ปล้นฆ่า ทำลายล้างกันต่าง ๆ เกิดขึ้นแปลก ๆ มากมาย

คนจำนวนไม่น้อยที่จิตใจไม่อยู่กับร่องกับรอย บ้างก็ผีเข้า บ้างก็เห็นวิญญาณผีมาทวงหนี้ เห็นปิศาจมาหลอกหลอน ฯลฯ

เหล่านี้ล้วนเกิดแต่เวรกรรมที่ผูกพันจองล้างกัน เป็นผลกรรมที่สนองตอบกันนั่นเอง

3. เราจะแก้หนี้กรรมได้หรือไม่

มีคำกล่าวว่า

"หนี้กรรมแก้ได้ไม่ควรผูก"

ใครที่อยากจะแก้กรรมเวร ต้องเข้าใจเสียก่อนว่าหนี้กรรมนั้นก่อขึ้นจากพฤติการณ์ของเราเอง หนี้เวรนั้นก่อขึ้นจากใจของเราเอง

หากได้แต่ทำพิธีสะเดาะเคราะห์ขอให้ผู้อื่นช่วย ตนไม่แก้เอง ก็จะเข้าตำราหาปลาบนต้นไม้ ย่อมเป็นไปไม่ได้

ชาติก่อนเราได้สร้างเหตุไว้ ชาตินี้เราจึงต้องรับผล ชาติก่อนเราสร้างหนี้ไว้ ชาตินี้ก็ต้องชดใช้ เป็นหลักสัจธรรมเที่ยงแท้

แต่หากชาตินี้ถูกเขารังแก เราจะต้องคิดว่า

ชาติก่อนเราคงเคยรังแกเขาไว้ ชาตินี้เขาจึงมาคิดบัญชีหักล้าง เราจะต้องสงบใจ ทำใจให้กว้าง ไม่โทษฟ้า ไม่ว่าใคร ยินดีใช้หนี้โดยดี เช่นนี้หนี้กรรมก็จะได้ชำระสะสางกันไป

หากเราไม่เข้าใจเอาแต่โกรธแค้น จะต่อสู้เอาชนะให้จงได้ เช่นนี้ก็เท่ากับ

หนี้เก่าไม่ได้ชำระ ซ้ำยังกลับสร้างกรรมใหม่ให้เกี่ยวพันกันต่อไป

สมมติว่าเราถูกเขาหลอกลวง ใส่ร้ายทำลายชื่อเสียง หรือชั่วชีวิตมีแต่ตกต่ำขัดสน มีแต่ความล้มเหลวเจ็บไข้ได้ป่วย มีอุปสรรคขัดข้องไปเสียหมด ประสบเหตุร้ายเภทภัยไม่ขาด ถ้าเป็นเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า ทุก ๆ ชาติที่ผ่านมาเราไม่เคยบำเพ็ญเลย และยังได้สร้างเหตุแห่งกรรมชั่วทั้งหลายทั้งปวงไว้ ชาตินี้จึงต้องมารับผลกรรมดังกล่าว

เราจะต้องสำนึกรู้ต้นเหตุและผลกรรม ตระหนักชัดถึงความศักดิ์สิทธิ์ในข้อที่ว่า

ท้องฟ้าแม้จะโปร่งใส แต่ไม่เคยมีคนชั่วลอดผ่านตาข่ายของฟ้าไปได้สักคนเดียว

ให้รู้ว่ากฎแห่งกรรมนั้นตอบสนองจริงแท้แน่นอน

เราจึงจะโทษตัวเอง สำนึกและละอายในความผิดของตัว ไม่โทษฟ้าดิน ไม่ประชดชีวิตทำร้ายตัวเอง เหนื่อยยากแสนเข็ญก็ไม่โทษใคร ทุกข์ยากแค่ไหนก็ไม่นึกโกรธ รับแรงกด

ดันโดยดุษณีไม่มีขัดขืน ให้เป็นไปตามที่ฟ้ากำหนดโดยไม่หวั่นไหว จะไม่เปลี่ยนแนวทางที่ปฏิบัติดี สำนึกในความผิดพลาด เพื่อเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตให้ดีงาม รู้จักอดทนฟันฝ่าอุปสรรค พากเพียรพยายาม

จนที่สุดหนี้กรรมทั้งหลายก็จะคลายไป ทั้งยังได้ปลูกฝังกุศลมูลไว้ในชาติหน้าอีกด้วย

4. หนทางเดียวที่จะคลี่คลายหนี้กรรม และรอดพ้นจากมหันตภัย

หนี้กรรมและมหันตภัย มิใช่เรื่องที่จะบนบานศาลกล่าว ติดสินบน จิ้มก้องร้องขอให้ยุติคลี่คลายกันได้

ในกำหนดที่สาม อันเป็นเกณฑ์มหันตภัยสุดท้ายนี้ วิถีอนุตตรธรรมได้โปรดสู่ชาวโลกทั่วไป ฉะนั้นหนทางรอดจึงมีอยู่ทางเดียวคือ

กราบขอวิถีธรรม

ตั้งใจบำเพ็ญสัทธรรมญาณ

ให้รู้ความเป็นมาอันแท้จริงของหนี้กรรม และเหตุแห่งมหันตภัย แล้วเร่งตัดเหตุแห่งหนี้กรรมใหม่ คลี่คลายหนี้กรรมเก่า แก้ไขมูลเหตุที่เสริมส่งให้เกิดมหันตภัย

การบำเพ็ญธรรมโดยไม่รั้งรอเท่านั้นเป็นทางรอดโดยแท้ แต่การบำเพ็ญธรรมก็มีวิถีทางที่แตกต่างกันถึงสามระดับ

ในครั้งนี้แม้นไม่มีวิถีอนุตตรธรรมโปรดลง การบำ-เพ็ญธรรมก็อยู่ในระดับสวดมนต์ภาวนา ทำสมาธิวิปัสนา สละ

เงินทำบุญให้ทาน ปล่อยสัตว์ ถือศีลกินเจ สร้างถนนสะพาน ฯลฯ

หากไม่ได้รับวิถีธรรม เราก็จะรู้แต่สร้างบุญวาสนาให้แก่ชีวิตชาตินี้และชาติหน้า ไม่รู้ที่จะบำเพ็ญสัทธรรมญาณจิตแท้แห่งตน

เราจะได้แต่บำเพ็ญระดับที่สองที่สามเรื่อยไป ซึ่งแม้จะสร้างบุญกุศลมากมายเพียงไร ก็ไม่อาจบรรลุสู่ระดับพ้นเวียนว่ายตายเกิดได้ จะเป็นเพียงผ่อนร้ายให้กลายดีหรือเบาบางลงบ้างเท่านั้น ยังไม่อาจคลี่คลายใช้หนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรจนหมดสิ้น

จึงยังไม่พ้นโลก ไม่อาจบรรลุอริยมรรคระดับสูง

เมื่อไม่อาจแก้กรรมได้ทั้งหมด ก็ไม่อาจพาตัวให้รอดพ้นจากมหันตภัยได้

การก้าวสู่หนทางธรรมในระดับสูง จะต้องมีเหตุปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง คือ

สบโอกาสที่พระวิสุทธิอาจารย์มาโปรดโดยตรง ให้ได้พบวิถีธรรมจริง เป็นสัทธรรมที่ถ่ายทอดจากจิตสู่จิต

โอกาสนี้เราจึงบำเพ็ญได้ทั้งกายเนื้อและสัทธรรมญาณชีวิตจริงพร้อมกันได้ปฏิบัติ "คุณบารมีสาม" (ซันต๋าเต๋อ จือ เหยิน อย่ง) คือ

ปัญญา *รู้จักพาธรรมญาณตนให้พ้นเวียนว่ายฯ*

เมตตา *รู้จักช่วยเพื่อนมนุษย์พ้นเวียนว่ายฯ*

ความกล้า *รู้จักสำนึกผิด*
อีกทั้งส่งเสริมตนและผู้อื่นให้ปฏิบัติดี

รู้ตั้งปณิธาน มุ่งมั่นพากเพียรไปไม่ถดถอย

ประกาศพระธรรมคำสอนให้กว้างไกล

ชูช่วยเวไนยสัตว์ถ้วนหน้า นำพาพุทธบุตรคนเดิม

สร้างบุญสร้างกุศล ให้ทรัพย์และวิทยาธรรมเป็นทาน

ให้อภัยทานแรงกายของตนตามควรแก่อัตภาพกำลัง

ทำเช่นนี้ได้ จึงจะสามารถคลี่คลายหนี้กรรมและรอดพ้นจากมหันตภัย

บำเพ็ญใจให้ใสสงบอยู่เป็นนิจ จึงจะล่วงพ้นโลกีย์ก้าวสู่อริยมรรค พ้นเวียนว่ายตายเกิดต่อไป

แต่ทั้งนี้พึงสำนึกว่า วิถีแห่งธรรมจริงย่อมจะต้องฟันฝ่าการถูกทดสอบอย่างแน่นอน

เมื่อบำเพ็ญธรรมขั้นสูง เจ้ากรรมนายเวรยิ่งกระชั้นชิดติดตาม

ฉะนั้นเมื่อได้รับวิถีอนุตตรธรรมแล้ว

น้อยคนนักที่จะพ้นจากการถูกเคี่ยวกรำ

น้อยคนนักที่จะไม่ถูกมารกลั่นแกล้ง

เราจะต้องเข้าใจและรู้ชัดในหลักสัจธรรม มองให้ทะลุรู้แจ้งถึงข้อทดสอบแห่งมาร

ไม่ว่าหมื่นพันมารจะบั่นทอนเราเพียงไร ก็จะต้องประคองใจไว้ไม่ให้สั่นคลอน ให้จิตถึงพร้อมในอภัยทานอยู่เสมอ

ไม่ย่นย่อ ไม่หวาดหวั่น ไม่ทุกข์ไม่ระแวง ตั้งหน้าตั้งตาพากเพียรตรงไปในวิถีอนุตตรธรรม ย่อมบรรลุจุดมุ่งหมายได้แน่นอน

หลักการและคุณสมบัติ
ของการบำเพ็ญธรรม

แต่โบราณมา คนที่บำเพ็ญธรรมมีมากมาย แต่คนที่บรรลุธรรมมีน้อย เหตุด้วยท่านเหล่านั้นยังมิได้พบวิถีธรรมจริง และประกอบกับการบำเพ็ญนั้นยังไม่ถึงแก่นอันลึกซึ้งนั่นเอง

ผู้บำเพ็ญธรรมก่อนเก่า มักจะบำเพ็ญอย่างเคี่ยวกรำตนเอง สละครอบครัว อาชีพการงาน ตัดสวาทขาดสัมพันธ์ทางโลกีย์วิสัย บำเพ็ญเอง รู้ได้เอง คุมจิตตนเองมิให้หวั่นไหว จนกระทั่งบุญกุศลทั้งภายในและภายนอก ถึงพร้อมบริบูรณ์ พลังศรัทธาจิตได้ส่งผล จนเบื้องบนทรงโปรดบัญชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทับลงถ่ายทอดเบิกจุดญาณทวารให้

ไม่เช่นนั้นแล้ว ท่านผู้นั้นจะไม่อาจได้รับวิถีธรรมขั้นสูงได้เลย

บัดนี้ เราต่างโชคดีได้รับการถวายชื่อขึ้นไปลงบัญชี

ณ เบื้องบนกันอย่างง่ายดาย

ดังคำพังเพยที่ว่า

"มาก่อนสู้มาเวลาเหมาะไม่ได้"

สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเราเองแล้วนี้ เป็นกุศลผลบุญที่สร้างกันมาหลายชาติหลายภพ เราจึงเกิดมาได้โอกาสเหมาะในศุภวาระนี้

คนทั่วไปมักจะเห็นว่าวิถีธรรมนี้ได้มาโดยง่ายจึงปล่อยให้หลุดมือไปโดยง่าย ส่วนมากเป็นเพราะยังหลงอยู่กับทัศน–วิสัยในสิ่งที่เป็นรูปลักษณ์ พอใจความฉาบฉวยภายนอก ดังนั้นบางคนแม้จะปฏิบัติงานธรรม อยู่กับสถานธรรมด้วยความศรัทธาจริงจังตลอดมาหลายปี แต่นานวันเข้าก็เกิดเบื่อหน่ายรู้สึกว่าการบำเพ็ญธรรมไม่เห็นมีอะไรเป็นพิเศษ

ในที่สุด เขาก็จะลอดรูตะแกรงออกไป

ดังคำที่คนโบราณกล่าวไว้ว่า

"บุญวาสนาระดับฟ้า น้อยคนนักจักรับได้"

ระหว่างการบำเพ็ญธรรม ใครที่ไม่อวดฉลาดก็จะได้รับประโยชน์ไม่น้อย

คนที่คิดมาก มากเรื่องมากความจะเสียเปรียบ เช่น "ประตูปิดอยู่อยากรู้ เปิดประตูหมายให้เข้ามากลับไม่อยากเข้า"

การบำเพ็ญธรรม จุดหมายคือบุญจริงกุศลแท้ จะต้องทำจริงได้ผลจริง มิใช่อยู่ที่ลมปากฉาบฉวย

ฉะนั้นผู้บำเพ็ญธรรมจริง จึงไม่ติดใจอยู่กับรูปลักษณ์ภายนอก

สภาวะเดิมแท้ของธรรมะ
ไม่มีทั้งรูปไม่มีทั้งนาม
ที่เกิดมีรูปมีนามขึ้น
ล้วนแต่แตกกิ่งก้านสาขาออกมาภายหลัง

ธรรมะนี้ไม่มีรูปลักษณ์ แต่วิเศษลึกซึ้งแยบยล และมิใช่หาได้จากภายนอกตัว

เราจะรู้สภาวะความเป็น ความมีอยู่ของธรรมะในตัวของเราได้ เมื่อเราบำเพ็ญจิตใสสว่างจนสามารถสะท้อนส่องตนได้ เมื่อนั้นเราก็จะรู้สภาวะอันวิเศษแห่งธรรม

พระอริยะตรัสไว้ว่า

"เดินทางไกล จะต้องไปจากจุดใกล้
ปีนขึ้นเขาสูง จะต้องก้มหลังให้ต่ำลง"

คำตรัสนี้ เป็นอุทาหรณ์อันมีค่ายิ่งสำหรับผู้บำเพ็ญธรรม

เมื่อมองดูความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผู้บำเพ็ญธรรมแต่ครั้งโบราณมา กับความสำเร็จหรือล้มเหลวของผู้บำเพ็ญธรรมในปัจจุบัน ก็จะเห็นว่าผลที่เกิดจากหลักการบำเพ็ญนั้นมิได้แตกต่างกัน

บางท่านศรัทธามั่นคงไม่แปรเปลี่ยน หนักเอาเบาสู้ ไม่เคยตัดพ้อต่อว่า ผลคือไว้ชื่อในโลก บรรลุธรรม ณ เบื้องบน

บางคน ชอบเอาอารมณ์ไปยึดถือกับสิ่งที่มากระทบพบเห็น ไม่ตั้งใจบำเพ็ญจริง จึงกลายเป็นผู้บำเพ็ญแต่ชื่อ เมื่อเผชิญกับการถูกทดสอบจากเบื้องบนหรือคนด้วยกัน ก็จะท้อแท้ ถดถอย สุดท้ายจะเหลือแต่ความเสียใจตลอดไปชั่วกาลนาน

ฉะนั้นจึงกล่าวว่า การบำเพ็ญธรรมถ้าไม่มีกุศลผลบุญอย่างแท้จริง จะได้รับปริญญาอริยเมธาได้อย่างไร

หากหวังผลในระดับสูง ก็จะต้องตั้งใจบำเพ็ญตามขั้นตอนให้เป็นปกติ ใฝ่ความก้าวหน้า เพื่อให้ทุก ๆ วิชาสอบผ่านและแก่กล้าขึ้นเสมอกัน

มิฉะนั้นก็ยากที่จะบรรลุความมุ่งหมายได้

การบำเพ็ญแบ่งออกเป็นสี่หลักใหญ่ และหลักย่อยอีกนับไม่ถ้วน หากไม่ตั้งใจศึกษาบำเพ็ญจริงเมื่อถึงเวลาสอบตกก็จะเสียใจไปตลอดชีวิต

หลักทั้งสี่ คือ

1. ความประพฤติ
2. คุณธรรมและบุญทาน
3. แรงไฟสุขุม
4. จริยระเบียบ

1. **ความประพฤติ** เป็นหลักสำคัญข้อแรกของผู้บำเพ็ญ เป็นความประณีตที่เสริมสร้างตนเอง

พระอริยะตรัสไว้ว่า

เมื่อตนมีความประพฤติตรงแล้ว จึงช่วยให้ผู้อื่นตรงได้

อนุตตรธรรมปราศจากรูปลักษณ์ อาศัยผู้บำเพ็ญเป็นสัญญลักษณ์ หากผู้บำเพ็ญมีความสูงส่งดีงาม คนทั้งหลายก็จะเห็นว่าอนุตตรธรรมดีมีค่า

นักธรรมอาวุโสมักจะกล่าวว่า

"ความชั่วดีของผู้บำเพ็ญธรรมทุกคน ล้วนมีผลเป็นภาพพจน์ของธรรมะทั้งสิ้น"

ฉะนั้น หากผู้บำเพ็ญจะแก้ไขนิสัยความเคยชินที่ไม่ดีงาม ละอารมณ์ร้ายไม่เหมาะไม่ควรลงได้ ให้มีแต่ความสุภาพอ่อนโยน อ่อนน้อมถ่อมตน ยอมรับนับถือผู้อื่น กตัญญูรู้คุณพ่อแม่ รักพี่รักน้อง ซื่อสัตย์ต่อเพื่อน แม้ยากจนก็ไม่สอพลอ ร่ำรวยก็ไม่หยิ่งผยอง

เช่นนี้ จึงจะนับว่ามีความประพฤติสูงส่ง เป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป จะกล่อมเกลาผู้ใดก็ย่อมได้ผล"

ฉะนั้น ใครก็ตามจะร่ำรวยสูงศักดิ์ ยากจนเข็ญใจอย่างไร ล้วนแต่ต้องบำเพ็ญคุณธรรมภายในจิตใจทั้งสิ้น

ท่านศาสดาจารย์ขงจื๊อ จึงจารึกประวัติศาสตร์ไว้ว่า

"ฉีจิงกงฮ่องเต้ผู้สูงศักดิ์ร่ำรวยมหาศาล มีม้าที่เป็นยอดอาชาไนยในครอบครองนับพันตัว แต่เมื่อวันที่ฉีจิงกงฮ่องเต้สวรรคต ไม่มีประชาชนคนใดอาลัยรักในคุณงามความดีของฉีจิงกงเลย

ตรงกันข้าม ราชบุตรป๋ออี๋และสูฉีผู้ไร้บัลลังก์ แต่มี

คุณธรรมยอมอดตาย ณ เมืองโส่วหยังต่างแดน จนบัดนี้ประชาชนยังคงกล่าวขวัญสดุดี"

"ความดีมิได้อยู่ที่ฐานะร่ำรวย
แต่อยู่ที่คุณธรรมและการเป็นผู้ให้"

เราจึงเห็นได้ว่า การปลูกฝังคุณธรรมในจิตใจมีความสำคัญต่อการเป็นคน โดยเฉพาะสำหรับผู้บำเพ็ญวิถีอนุตตร–ธรรมและเป็นผู้รับผิดชอบงานใหญ่ของฟ้าดิน เราจะหละหลวมได้หรือ

การปลูกฝังคุณธรรมภายในคือ กุศลมูลอันแท้จริงของ **"เมตตาธรรม"** ใครที่ก้าวเดินไปได้ตามลำดับ คุณธรรมความประพฤติก็จะสูงส่งยิ่งขึ้น

หากไม่บำเพ็ญคุณธรรม ภายในกายใจจะไม่สำรวม

หากกายใจไม่สำรวม จะไม่อาจโน้มนำคนทั้งหลายให้หันมาสู่หนทางแห่งสัมมาปัญญาได้

2. บุญทานและคุณธรรม

บุญทานและคุณธรรม เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งสำหรับหนทางแห่งการบรรลุธรรม ฉะนั้นผู้บำเพ็ญจึงจะต้องสร้างบุญทานและคุณธรรม

โบราณกล่าวว่า

"ในโลกนี้ ไม่มีพระอริยะพระองค์ใดที่ไม่กตัญญูซื่อสัตย์

บนสวรรค์ ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์ใดไม่มีบุญทาน

และคุณธรรมบารมี"

มีคุณธรรมแล้วจึงเกิดบุญทานบารมี คุณธรรมเป็นบ่อเกิดแห่งบุญวาสนา คุณธรรมไม่มั่นคงบุญวาสนาไม่เกิดได้

วิถีธรรมจะต้องปูพื้นด้วยคุณธรรม

แต่โบราณมา พระอริยปราชญ์ทั้งนั้นล้วนปฏิบัติคุณธรรมบารมีเพื่อประโยชน์สุขแก่คนทั้งหลาย

เมื่อคุณธรรมบารมีบรรลุ เวรกรรมจึงได้คลี่คลาย

บำเพ็ญโดยไร้คุณธรรม เป็นช่องทางให้มารผจญ

ดังนั้น พระอริยะจึงตรัสไว้ว่า

"หากคุณธรรมไม่สูงส่ง
สัทธรรมจะไม่มั่นคง"

บำเพ็ญธรรม หากไม่เสริมสร้างคุณธรรม และบุญทานบารมี จะเป็นที่เคารพสักการะของคนรุ่นหลังตลอดไปมิได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยุคโปรดสัตว์ทั่วไปในกำหนดกาลมหันตภัยนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพร้อมกันโปรดลง เทพฯ คนร่วมงานกันแข็งขัน ทั้งสามโลกมีมติร่วมกันว่า

ต้องอาศัยบุญทานและคุณธรรมเป็นการเร่งด่วน เมื่อทานบารมีเข้มแข็ง ผลบุญก็สูงส่ง

ในครั้งที่วิถีธรรมยังจำกัดการถ่ายทอดให้เฉพาะ บุคคลผู้นั้นจะต้องบำเพ็ญจิตภายในให้บรรลุเสียก่อน แล้วจึงเสริมด้วยบุญทานบารมีภายนอก

แต่บัดนี้วิถีธรรมได้โปรดถ่ายทอดทั่วไป จึงโปรดให้สร้างบุญทานบารมีก่อน แล้วจึงตามด้วยบำเพ็ญกุศลจิต

การสร้างบุญทานบารมีแบ่งออกเป็นสามทาง คือ

1. ให้ทรัพย์เป็นทาน

2. วิทยาทาน และ

3. อภัยทาน (แรงกายเป็นทาน)

ซึ่งแต่ละคนจะปฏิบัติโดยเต็มกำลัง

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดอยู่บ่อยครั้งว่า

"มรรคผลในพุทธดินแดน ประจักษ์ได้ในโลกา"

บุญทานที่สร้างไว้ในโลกนี้ย่อมส่งผลในเบื้องบน

หากเราไม่สร้างบุญปลูกฝังคุณธรรม จะบรรลุสู่อริยะฐานะได้อย่างไร แต่หากหมั่นสร้างเสริมเรื่อยไปไม่หยุดยั้ง เหมือนเม็ดทรายที่เพิ่มพูน ก่อรวมเป็นเจดีย์ บุญกุศลนั้นย่อมถึงพร้อมได้ และไม่ต้องห่วงว่าจะไม่บรรลุธรรม

3. แรงไฟสุขุม

แรงไฟสุขุม เป็นพลังล้ำลึกอันสำคัญยิ่งในการฝึกฝนเคี่ยวกรำตน ผู้บำเพ็ญ แม้จะมีความประพฤติดี มีคุณธรรมและบุญกุศลพร้อม แต่ขาดแรงไฟสุขุมก็ไปไม่รอด

ผู้ขาดแรงไฟสุขุม เมื่อมีอะไรเป็นอุปสรรคบั่นทอนก็อาจจะเลิกล้มการบำเพ็ญได้กลางคัน

เมื่อมีปัญหาถูกทดสอบจากนักธรรมอาวุโส หรือถูกผู้น้อยกว่าวิพากษ์วิจารณ์ ก็จะเกิดโทสะ แสดงสีหน้าอาการไม่

พอใจ

เมื่อมีเหตุเพราะใครคนหนึ่ง หรือคำพูดของใครทำให้ผิดหวัง เสียใจ เคืองแค้นฯ ก็เลิกล้มความตั้งใจที่จะบำเพ็ญต่อไป น่าเสียดายยิ่งนัก

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า คุณธรรมและบุญกุศลที่สร้างไว้ แม้นไม่มีแรงไฟสุขุมก็รักษาให้มั่นคงมิได้

เมื่อแรงไฟสุขุมหล่อหลอมจนประณีตได้ที่แล้ว ก็จะเกิดคัมภีรภาพภายในจิต และส่องประกายของความเยือกเย็นให้เห็นภายนอก เป็นที่ยินดีชื่นชอบของคนทั่วไป มิฉะนั้นเมื่อไฟโทสะเกิด บุญกุศลทั้งหลายทั้งปวงก็ยากจะรักษาไว้ได้

ในหนังสือ **"ชิวเจินลู่"** เขียนไว้ว่า

"คบไฟแห่งอวิชชาอารมณ์ สามารถเผาป่าคุณธรรมกว้างไกลได้นับหมื่นลี้"

ดังนั้นผู้บำเพ็ญจึงต้องรอบคอบ ระมัดระวังให้จงหนัก

หากไม่พิชิตไฟโทสะแห่งมาร แม้จะมีคุณธรรมและกุศลผลบุญเหลือล้น ก็ไม่พ้นจะถูกทำลายลงได้ในวันใดวันหนึ่ง

เมื่อย้อนดูผู้บำเพ็ญที่ล้มเหลวในอดีต ก็จะเห็นว่าโทสะอวิชชาอารมณ์นั่นเอง ที่ได้ทำลายกุศลผลบุญทั้งหลายทั้งปวงจนหมดสิ้น

ฉะนั้น ผู้บำเพ็ญจึงต้องอ่อนน้อมถ่อมใจให้สุขุมเยือกเย็น ดับโทสะอวิชชาอารมณ์ให้ได้

ให้มีพลังสุขุมล้ำลึกในการบำเพ็ญ

มีแรงไฟสุขุมของการบำเพ็ญ ที่เหมาะสมแก่การหล่อหลอมจิตใจของเราให้ประณีต

4. จริยระเบียบ

พระอริยะตรัสไว้ว่า

"ภายในศรัทธาจริงใจ
จะปรากฏให้เห็นเป็นอาการ"

อีกคำหนึ่งว่า

"สุภาพเรียบร้อยในเบื้องต้น
เป็นกัลยาณชนในเบื้องปลาย"

ธรรมจริยา เป็นผลจากความรู้สึกนึกคิดอันดีงามภายในใจ ผู้ใดมีไว้พึงนับได้ว่าเป็นกัลยาณชน

บัดนี้เราปุถุชนทั้งหลายกำลังเรียนรู้การเป็นกัลยาณชนและก้าวขึ้นสู่การเป็นอริยเมธา

จำต้องเรียนรู้เรื่องจริยา จนสามารถเสมอด้วยกัลยา-ณชนจนถึงขั้นอริยเมธาได้

หากมีจริยระเบียบดี พุทธราศีก็สูงส่ง

หากขาดจริยระเบียบ รู้แต่จะใช้อารมณ์หยาบ ใฝสูงไว้ตัว กลัวงานต่ำ แม้จะมีบุญกุศลมากเพียงใดก็ป่วยการ

พระอริยเจ้าตรัสไว้ในข้อนี้ว่า

"แม้นผู้ใดมีความงามและปรีชาญาณ เปรียบได้ดั่ง "โจวกง" เขาอาจจะโอหังวางใหญ่ได้ หากมิฉะนั้นไซร้ ไม่มีค่าควร"

(**"โจวกง"** คือพระอริยเจ้าในสมัยราชวงศ์โจว ประมาณสามพันปีก่อน ซึ่งเพียบพร้อมด้วยพระปรีชาญาณ งามพร้อมทั้งกาย วาจา ใจ ได้บัญญัติระเบียบประเพณีอันดีงามไว้มากมาย)

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า จริยระเบียบสามารถจะควบคุมตน ปกครองตน ปกครองประเทศชาติ โอบอุ้มบ้านเมือง และก่อให้เกิดสันติสุขแก่โลกได้

เมื่อใดที่สามารถโน้มน้าวคนทั่วไปด้วยคุณธรรม นำคนทั้งหลายให้พรักพร้อมด้วยจริยระเบียบได้ เมื่อนั้นทุกคนก็จะรู้ละอาย รู้การอันควร

เราบำเพ็ญธรรม จำจะต้องเข้าถึงผู้อาวุโส และช่วยให้ผู้อาวุโสเกิดความยินดีสามารถเป็นสื่อกลาง **สนองรับบัญชา** และ **นำพาคนรุ่นหลัง** โดยไม่คำนึงว่าเขาผู้นั้นจะดีร้ายด้วยอย่างไร จะให้ความจริงใจเป็นเครื่องกล่อมเกลาเขาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

แม้ว่าเขาจะร้อยเล่ห์ร้ายกาจเหมือนจิ้งจอกเหมือนปิศาจสาง ในที่สุดความดีของเราก็จะปรากฏ ดังคำที่ว่า

"ที่สุดของความจริงใจให้ผลเปลี่ยนแปลงคนได้"

คำนี้มิใช่คำเท็จ

ที่กล่าวมาทั้งสี่ข้อพอเป็นสังเขปนี้ แม้ใครใส่ใจไว้ปฏิบัติได้จริง จะไม่ต้องเป็นทุกข์ว่าพี่น้องของเราจะไม่ขึ้นฝั่งธรรม ไม่ห่วงว่าคนมีบุญจะไม่ยอมตามเราขึ้นสู่ธรรมนาวา

เมื่อเอะใจในความไม่เหมาะ ให้รีบสำรวจความผิดตน

ดังคำกล่าวที่ว่า

"กัลยาณชนรู้โทษว่าตนขาดคุณธรรมบำเพ็ญ"

การตำหนิตนอย่างเคร่งครัด การตั้งใจเรียนรู้บำเพ็ญ

เป็นคุณสมบัติของผู้น้อยที่มีต่อผู้อาวุโส

เป็นคุณสมบัติของศิษย์ที่มีต่อพระธรรมาจารย์ พระธรรมจาริณี

มิเสียแรงที่พระอนุตตรธรรมเจ้า ได้โปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณ ประทานวิถีธรรมในครั้งนี้

เป็นคุณสมบัติของผู้เป็นปากเสียงแทนเบื้องบน ช่วยงานโปรดสามโลกในครั้งนี้โดยแท้

ปณิธานสิบประการ

ดังได้สดับมาดังนี้ว่า

คนสามประเภทที่พระพุทธองค์ไม่ทรงโปรด คือ

คนที่ไม่มีกุศลมูลมาก่อนเลย

คนที่ไม่มีศรัทธาความจริงใจ

และคนที่ไม่มีปณิธานความตั้งใจ

พระพุทธองค์ทรงไว้ซึ่งพระมหาเมตตาธรรม ด้วยปณิธานจะชูช่วยเวไนยสัตว์ แต่เหตุใดจึงทรงเว้นไว้ซึ่งคนสามประเภทนี้

เมื่อเราลองพิจารณาให้ถ้วนถี่แล้วก็จะรู้ว่า เหตุเพราะจนปัญญาจะช่วยได้นั่นเอง

การขอรับวิถีธรรมก็เช่นกัน หากมิใช่ผลบุญที่สร้างสมมาแต่ปางก่อน จะเกิดมาได้พบพระวิสุทธิอาจารย์ในยุคสามนี้

จะสบโอกาสที่พระธรรมาจารย์ พระธรรมจาริณีเสวยบุญวาระโปรดสัตว์ได้หรือ

พระพุทธธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

"แม้ฝนหลากจากฟ้า
เหล่าต้นหญ้าขาดรากไม่ฉ่ำฟื้น
พุทธคุณกว้างใหญ่ไม่อาจฝืน
ช่วยเรียกคืนคนขาดกุศลมูล"

อีกคำหนึ่งกล่าวว่า

"มีบุญเกิดทันพระพุทธะ
ไม่มีบุญเกิดหลังพระนิพพาน"

นักธรรมอาวุโสกล่าวไว้นานมาแล้วว่า

"เมื่อห้าสิบปีก่อน อนุตตรธรรมยังมิได้โปรดถ่ายทอดสู่สาธุชนทั่วไป และห้าสิบปีหลังแม้อยากจะขอรับวิถีธรรมก็คงจะลำบากแล้ว"

เราจะเห็นได้ว่า กุศลมูลมีความสำคัญยิ่งนัก

แต่แม้จะมีกุศลมูล เกิดทันโอกาสที่วิถีธรรมและพระ–วิสุทธิอาจารย์โปรดสู่ชาวโลก หากบุคคลผู้นั้นขาดความจริงใจ ระแวงสงสัย ไม่อยากเข้าใกล้ ต่อให้เรากล่อมเกลาชักนำอย่างไร ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความดื้อความหลงของเขาได้

คนขาดศรัทธา จึงไม่อาจได้รับวิถีธรรม

ดังคำกล่าวที่ว่า

"อยู่ตรงหน้ายังไม่รู้จัก **หันเซียงจื่อ** (หนึ่งในแปดเซียน

ผู้น้อง)

คล้อยหลังหรือได้พบ **หลวี่ต้งปิน** (หนึ่งในแปดเซียนผู้พี่)

จึงกล่าวว่า มีกุศลมูลแต่ขาดศรัทธา ก็พาให้พลาดโอ-กาส อยากจะหาโอกาสเช่นนั้นใหม่ก็ยากเสียแล้ว

ปณิธาน คือความมุ่งมั่นอันยิ่งใหญ่ของผู้บำเพ็ญธรรม แต่มิใช่จะเหมือนกันไปทุกคน

บางคนเพียงอยากจะเป็นคนดี

บางคนอยากดำเนินทางของพุทธะ

บางคนอยากเป็นปุถุชน

บางคนอยากเป็นชาวสวรรค์

และบางคนก็อยากทำอะไรตามใจตัวทุกอย่าง แม้จะต้องตกนรกก็ตาม

สวรรค์มีทางของสวรรค์ แต่หากไม่ยอมขจัดความผูกพันทางโลก

ไม่ยอมดำเนินตามทางของพุทธะ

ไม่ยอมให้ทานโปรดสัตว์

ไม่ยินดีในการบรรลุโสดา คนผู้นั้นแม้จะได้รับการถ่ายทอดเบิกญาณทวารจากพระวิสุทธิอาจารย์ ก็ป่วยการ

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า การตั้งปณิธานเป็นประตูสำคัญสำหรับผู้ได้รับ ผู้บำเพ็ญ และบรรลุวิถีอนุตตรธรรม

คนที่ไม่มีปณิธานความตั้งใจจริง จะบรรลุวิถีอนุตตร-

ธรรมนั้นยากยิ่ง เราทั้งหลายได้สร้างกุศลผลบุญไว้มากในอดีตชาติ จึงได้พบพระวิสุทธิอาจารย์

ได้รับถ่ายทอดวิถีธรรมจริง

ทั้งนี้นอกจากจะต้องมีผู้แนะนำรับรองเรา คุกเข่าตั้งปณิธาน ณ เบื้องพระแท่นแห่งพระอนุตตรธรรมเจ้า รับรองว่าธรรมที่เราได้รับเป็นวิถีธรรมจริง มีหลักธรรมที่แท้จริงและมีพระโองการสวรรค์ที่แท้จริง ไม่ใช่ลัทธิอุบาทว์ ศาสนามาร

อีกทั้งรับรองว่า เราเป็นคนดี มีสัมมาอาชีพ จากนั้นตัวเราเองก็ต้องคุกเข่าลง ณ เบื้องพระแท่นแห่งพระอนุตตรธรรมเจ้า ตั้งปณิธานใหญ่เช่นกัน

หลังจากนั้นอาจารย์ผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดเบิกธรรมแทนพระวิสุทธิอาจารย์จึงจะถ่ายทอดวิถีธรรมจริงแก่เราได้

หาไม่แล้ว ต่อให้เราทูนเงินหมื่นตำลึงจะมาขอรับวิถีธรรมจริงโดยไม่มีผู้แนะนำรับรองก็รับไม่ได้

ในขณะที่ขอรับวิถีธรรม เราได้ **ตั้งปณิธานกันแล้วสิบข้อ** ซึ่งอาจจะท่องตามไปโดยไม่เข้าใจความหมาย จำเป็นจะต้องทบทวนใหม่ ดังนี้

ข้อ 1. จะมั่นคงในศรัทธา

คือจะยึดถือปฏิบัติธรรมด้วยความจริงใจ เช่นเดียวกับที่ปราชญ์เอี๋ยนจื่อกล่าวไว้ว่า

“เมื่อได้ความดีมาเพียงหนึ่ง

ก็พึงประคองรักษาไว้มิให้หลุดมือ"

เราต่างโชคดีที่เกิดมาในกำหนดกาลปกโปรดทั่วไปในยุคสาม

เมื่อได้สดับวิถีธรรมอันสูงสุด แม้ไม่รักษาจุดหมายให้มั่นคง เมื่อมารมาผจญก็จะเปลี่ยนใจ ถูกใส่ร้ายป้ายหูก็จะสั่นคลอน จะบรรลุมรรคผลได้ยาก

หนทางสวรรค์และหนทางนรก เกิดขึ้นระหว่างความคิดที่แตกต่างกันเพียงวูบเดียวเท่านั้น

ข้อ 2. ก (ชาย) จะสำนึกด้วยใจจริง

คือสำนึกในความผิดพลาดที่แล้วมา ตั้งตนเป็นคนใหม่ ดังคำกล่าวที่ว่า

"คนมิใช่อริยเมธี ไม่มีใครไม่เคยผิด
รู้ความผิด รู้แก้ไข กุศลยิ่งใหญ่เหลือประมาณ"

ท่านปราชญ์ **"จื่อลู่"** เป็นผู้ยินดีที่ได้รู้ความผิดแห่งตน **"อวี่ฮ่องเต้"** ผู้ทรงคุณธรรมในครั้งโบราณ จะกราบไหว้สาธุการเมื่อได้รู้เห็นความดีที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นของใครก็ตาม

เราผู้บำเพ็ญพึงเอาเยี่ยงอย่างพระอริยเมธา ให้สำนึกแก้ไขด้วยใจจริง อย่าสวมหน้ากากสวยงามปิดบังความชั่วของตัวเอง หลอกลวงเบื้องบนและผู้คน

กรรมดีกรรมชั่วที่สนองตอบ เหมือนเงาตามตัว ไม่

พลาดได้สักรายเดียว

มีคำกล่าวว่า

"ความผิดบาปที่มีโทษสูงเท่าฟ้า
คลายลง ด้วยค่าของคำว่า สำนึก"

ข้อ 2. ข (หญิง) จะบำเพ็ญด้วยใจจริง

ในพุทธธรรมคัมภีร์ บันทึกไว้ว่า

"ชาติก่อนมีบาปมากมาย
ชาตินี้จึงต้องเกิดกายเป็นหญิง"

เพศหญิงขาดความสมบูรณ์ในตนอยู่ห้าสถาน มีความไม่สะดวกอีกประการต่าง ๆ

แต่ในยุคนี้ เบื้องบนได้โปรดให้เพศหญิงมีสิทธิพร้อมทุกประการ

ฉะนั้นหากได้รับธรรมแล้วไม่บำเพ็ญ ก็เท่ากับทำลายโอกาสอันดีงามของตัวเอง

เมื่อพลาดจากการเกิดกายเป็นคนในชาตินี้แล้ว เมื่อไรจะเกิดกายเป็นคนเช่นนี้ได้อีก

ในกำหนดกาลสุดท้ายของโลกนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้พากันเกิดกายในโลกมนุษย์

ส่วนใหญ่จะเกิดเป็นหญิง

แต่แม้จะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงมาเกิดใหม่ก็ตาม หากเกิดมาแล้วไม่บำเพ็ญไม่ฝึกฝน พุทธจิตธรรมญาณไม่คงสภาวะ

ธรรมก็ยากจะกลับคืนสู่พระอริยฐานะเดิมในชั้นอนุตตรได้ จึงเป็นเรื่องน่าเสียดาย

ข้อ 3. เคลือบแฝงเสแสร้ง

คือผู้ฉาบศรัทธาไว้เพียงผิวเผิน ต่อหน้ายกย่อง ลับหลังเหยียบย่ำ อาศัยชื่อธรรมะหาลาภสักการะ ท่าดีทีเหลว หลอกคนและหลอกตน

ผู้บำเพ็ญพึงมีใจกว้างดังแม่น้ำ ใฝ่หาความก้าวหน้าในทางธรรมอย่างแท้จริง ให้สมชื่อที่เป็นผู้บำเพ็ญ

ข้อ 4. ถดถอยไม่ก้าวหน้า

คือจิตใจไม่มั่นคง คิดแต่จะถดถอยถอนตัวจากการปฏิบัติธรรม เหตุเพราะไม่ลึกซึ้งต่อหลักธรรม และฟังคำให้ร้ายป้ายสีจากผู้บ่อนทำลายธรรมะ

คนเช่นนี้เรียกว่า **รักษาเหตุปัจจัยแห่งบุญไว้ไม่อยู่** ตนเองถดถอยมิใช่เรื่องเล็กเฉพาะตัว แต่ผลที่เกิดแก่พ่อแม่บรรพบุรุษตนเป็นเรื่องใหญ่ เพราะเท่ากับเราจะทิ้งท่านไว้ให้รับทุกข์ต่อไปในเมืองผี

คนเรามองเห็นแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้า ไม่มองการณ์ไกล

วิถีธรรมเป็นหนทางที่พาเราไปสู่ความสูงส่ง แต่การเดินทางนั้นเหมือนพายเรือทวนน้ำ ไม่ก้าวหน้า ก็คือถอยหลัง

เราจึงต้องตั้งมั่น แม้ประสบร้อยพันอุปสรรคก็จะสู้ต่อไป หนทางสวรรค์แม้จะอยู่ไกล แต่เราจะไปถึงให้ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า

ข้อ 5. หลอกลวง ลบล้างบรรพอาจารย์

คือไม่เคารพพุทธระเบียบ พระโอวาท พระอาจารย์ และไม่เจริญตามพุทธจริยะ ดื้อดึง ขาดสัมมาคารวะ ลืมตัวเริงอำนาจ ฯลฯ

ความผิดในข้อนี้ จะทำให้เราเกิดความโลภ ใฝ่สูงผิดวินัย ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา กลายเป็นคนไม่รู้คุณ เหมือนดื่มน้ำไม่รำลึกถึงต้นน้ำ

คิดดูซิว่า หากมิใช่พระวิสุทธิอาจารย์อุบัติมาในโลกนี้ เรามีปัญญาอะไรจะได้ขึ้นเรือธรรมพ้นไปจากทะเลทุกข์ พึงสำนึกว่า พระอาจารย์ของเราทุกข์ยากเพียงไรในการนำธรรมนาวามากอบกู้ชาวโลก

คนที่ได้รับธรรมแล้ว แม้นไม่สำนึกในพระมหาเมตตาของพระอาจารย์ ยังคงดื้อดึงเรื่อยเฉื่อย ไม่ใฝ่ธรรม ควรจะมีโทษสถานใด

ทั่วไปกล่าวกันว่า

"นิ้วหนึ่งชี้ พระอาจารย์ ประทานให้
จนจวบวัย ชั่วชีวิต ไม่ผิดผัน
ในชาตินี้ เป็นครูศิษย์ สนิทพลัน

กระชับมั่น หมื่นหมื่นปี ไม่มีคลาย"

ใครที่คิดไม่ตอบแทนพระคุณพระอาจารย์ แม้ผู้นั้นจะมีผลบุญกุศลมหาศาล ก็เกรงว่าภายหน้าจะลืมตัวผิดพุทธจริยะในข้อ **หลอกลวง ลบล้างบรรพอาจารย์**

หากเป็นเช่นนี้ ก็ยากจะรักษาชีวิตไว้ได้ จึงควรระวังสังวร

ข้อ 6. ลบหลู่นักธรรมอาวุโส

พระอาจารย์ตรัสไว้ว่า

"นักธรรมอาวุโสเหนื่อยยากทุกเวลา
เพื่อพาสาธุชนคนดีคืนสวรรค์
เกรงแต่ศิษย์เมธีทั้งหลายจะจมทะเลโลกโลกันต์
เฝ้ารอวันบรรลุธรรมมุ่ง "**หลงฮั่ว**" *แดนนิพพาน"*

เราได้รับหนทางธรรมสูงส่ง พ้นเวียนว่ายตายเกิด พ้นมหันตภัยได้คืนต้นกำเนิดเดิม ไม่ต้องเวียนว่ายในวัฏจักรแห่งความทุกข์อีกต่อไป

ทั้งนี้หากมิใช่ด้วยพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน พระบารมีแห่งพระธรรมาจารย์ และความเข้าใจรู้แจ้งต่อหนทางที่จะกอบกู้เวไนยสัตว์ของท่านนักธรรมอาวุโสมาก่อน เราจะเป็นอย่างไรได้

เมื่อท่านช่วยเราให้ขึ้นธรรมนาวาแล้ว ยังห่วงว่าเราจะไม่มั่นคง ไม่กระจ่างในหลักธรรม ไม่ยอมตรากตรำ กรำ

แดดกรำฝน เหนื่อยยากพร่ำสอนต่อไป ทั้งนี้เพื่ออะไร

ท่านเกรงว่าเราได้หนทางธรรมแล้วจะพลาดไป

ความเอาใจใส่ของนักธรรมอาวุโสที่มีต่อผู้น้อย ละเอียดลึกซึ้งถ้วนทั่ว แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจเจตนารมณ์ของท่านเหล่านั้น

เพื่อการชักนำส่งเสริมเรา ท่านเหล่านั้นทุ่มเทหยดเลือดแรงกายแรงใจไปแล้วเท่าใด

ฉะนั้นหากผู้น้อยคนใดลบล้าง ไม่คิดจะตอบแทนพระคุณ ซ้ำร้ายยังคิดลบหลู่ดูหมิ่น โทษสถานนี้ใหญ่นัก

ข้อ 7. ไม่รักษาธรรมวินัย

ธรรมวินัย เป็นกฎบัญญัติสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม ไม่รักษาธรรมวินัย ก็เหมือนรถไฟไม่มีราง เหมือนเรือไม่มีพายจะอันตรายแล่นไปไม่ตรงทาง

ฉะนั้นผู้บำเพ็ญจึงพึงสังวร อย่าได้สะเพร่าหละหลวม

ผิดธรรมวินัย ก็คือผิดบรรทัดฐานแนวทาง จะพ้นจากวัฏสงสารได้อย่างไร

ข้อ 8. แพร่งพรายความลับสวรรค์

หนทางคืนสู่นิพพาน เป็นความลับอันลึกซึ้งแยบยลของฟ้าดินตลอดมา ซึ่งแต่โบราณมิได้ถ่ายทอดสู่กันง่าย ๆ

หากมิใช่ถึงกำหนดกาลยุคสามสุดท้ายนี้ เบื้องบนโปรด

ประทานพระมหาเมตตากอบกู้สาธุชน วิถีธรรมอันสูงส่งจะถ่ายทอดถึงเราได้หรือ

การถ่ายทอดวิถีธรรมหรือรัตนะวิเศษ จะต้องมีพระวิสุทธิอาจารย์ซึ่งถึงกาลเสวยบุญวาระลงมาโปรดสัตว์ จึงจะโปรดให้ถ่ายทอดได้

พระอริยเจ้าพระผู้มีพระภาคแต่โบราณมาก็มิกล้าถ่ายทอดให้ล่วงรู้ไปถึงหูที่หกได้ในเวลาเดียวกัน

เราเป็นปุถุชนคนสามัญ เมื่อมีบุญได้รับรัตนะอันล้ำค่าอันเป็นความลับสูงส่งของฟ้าดินแล้ว จะต้องรักษาไว้เฉพาะตน มิให้เปิดเผยความลับของไตรรัตน์ (ซันเปา) จะได้ไม่ผิดต่อพระอาญาของเบื้องบน

ข้อ 9. ปิดบังธรรมะไว้มิให้ปรากฏ

บัดนี้วิถีธรรมได้โปรดสาธุชนทั่วไป อันเป็นพระประสงค์ของเบื้องบน

เมื่อได้รับธรรมแล้วและรู้ว่าวิถีธรรมนี้มีคุณยิ่งแต่เก็บเงียบไว้เป็นคุณเฉพาะตน ไม่ช่วยนำพาให้สาธุชนได้รับธรรมด้วย อีกทั้งไม่อยากให้ใครรู้โอกาส เช่นนี้เป็นคนเห็นแก่ตัว

พระอริยะสอนไว้ว่า

"สร้างตนมั่นคงแล้ว สร้างคน
ส่งตนบรรลุแล้ว ช่วยคนให้บรรลุ" และ
"เอาใจเขามาใส่ใจเรา"

เหล่านี้ล้วนเป็นพระโอวาทที่สอนให้เราบำเพ็ญตนแล้วช่วยกอบกู้ให้ผู้อื่นได้บำเพ็ญ

หากปิดบังธรรมะไว้มิให้ปรากฏ ก็เท่ากับขัดพระประสงค์เบื้องบน เช่นนี้จะถือว่าเป็นผู้ขาดความกตัญญู และเมตตาธรรมต่อพี่น้อง

ปราชญ์ผู้อาวุโสกล่าวไว้ว่า

"เราจะเห็นพี่น้องร่วมอุทรต้องเดือดร้อน เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารได้หรือไฉน"

ข้อ 10. ก (ชาย)ไม่ปฏิบัติธรรมตามควรแก่กำลัง

การบำเพ็ญธรรม บำเพ็ญได้ไม่ว่าจะมีฐานะยากจน ร่ำรวยสูงศักดิ์ หรือสามัญชนตามสถานะกำลังของตน

ในคัมภีร์ทางสายกลาง (จง อยง) มีอยู่คำหนึ่งว่า

"กัลยาณชนพึงปฏิบัติธรรมตามควรแก่อัตภาพ มิควรเกินเลย

ฐานะร่ำรวยสูงศักดิ์

ฐานะยากจนต่ำต้อย

ฐานะลำบากยากแค้น

ฐานะป่าดอย

ก็ควรปฏิบัติตามควรแก่อัตภาพนั้น"

การปฏิบัติธรรม หากเข้าใจการให้ทานสามประการ คือ ทรัพย์เป็นทาน วิทยาธรรมเป็นทาน และแรงกายเป็นทาน

ตามควรแก่อัตภาพแห่งตนแล้ว ย่อมถึงความสำเร็จ

แต่หากไม่เป็นผู้ให้ตามควรแก่กำลัง ปล่อยโอกาสดีให้ผ่านไป ก็จะเสียใจภายหลัง

ข้อ 10. ข (หญิง) ไม่บำเพ็ญธรรมโดยศรัทธา

โดยธรรมชาติ สตรีเพศมีความอ่อนโยน อ่อนไหวง่าย จึงมักจะหลงวัตถุ ความรักและผูกพัน

เหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญ หากตัดใจไม่ได้ ไม่บำเพ็ญอย่างจริงจัง หนทางธรรมก็จะลุ่ม ๆ ดอน ๆ

เมื่อพลาดไปในที่สุด ก็จะชื่อว่าได้เป็นผู้บำเพ็ญจอมปลอม

ในกายธาตุของสตรีเพศ มีภาวะของ **"อิน"** (ความมืดหนัก ทึบ ลบ) มากกว่า **"หยาง"** ซึ่งเป็นภาวะตรงกันข้าม

ฉะนั้นจึงจำต้องบำเพ็ญอย่างจริงจัง ให้ธรรมญาณกระจ่างใส สะท้อนส่องตนอยู่ไม่ขาดสาย ให้บุญกุศลภายนอกและธรรมวิสัยภายในเสมอกัน กายธาตุนั้นก็จะเป็นกลาง

ในข้อนี้สำหรับเพศชาย ให้ปฏิบัติธรรมตามควรแก่กำลัง และเพศหญิงที่ให้บำเพ็ญธรรมโดยศรัทธานั้น มีความสำคัญต่อกัน

ต่างคนต่างบำเพ็ญ แต่มีผลเสริมส่งต่อกัน

ดังกล่าวมาแล้วทั้งสิบข้อ คือปณิธานที่ผู้ขอรับธรรมทุกคนได้ให้ไว้ ณ เบื้องพระแท่นฯ เมื่อวันขอรับธรรม

ต่อจากนั้น อาจารย์ผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดเบิกธรรมก็ได้เสริมต่อว่า

"ผู้ใดไม่บรรลุในปณิธาน ก็ยากจะคืนสู่นิพพานบ้านเดิม"

(หนี่ยั่วเอวี้ยนปู้เหนิงเหลี่ยว หนันปาเชียงฝ่น)

วันนี้ เราต่างเข้าใจความสำคัญของการบำเพ็ญธรรมตามปณิธานที่ได้ให้ไว้ เราจะบำเพ็ญอย่างสม่ำเสมอ เพื่อมรรคผลนิพพาน เพื่อคืนสู่ต้นกำเนิดเดิมแห่งตนโดยทั่วกัน

“

ส่องตนด้วยกระจกเงา จะเห็นแต่รูปลักษณ์ผิวภายนอกของตน

ส่องตนด้วยความประพฤติของผู้คน จะเห็นความผิดถูกชั่วดีของตน

ส่องตนด้วยพุทธจิต จะเห็นจริตมายาอารมณ์ของตน

”

บำเพ็ญธรรมโดยมิต้องได้อายแก่ใจ

ทุกอิริยาบทของผู้บำเพ็ญธรรม ล้วนแต่จะต้องถามมโน-ธรรมของตนเองว่า ทำเช่นนี้ละอายแก่ใจหรือไม่ ถ้าไม่ทำผิดก็คือไม่บาป ไม่ละอายแก่ใจก็คือไม่ละอายแก่ฟ้าดิน

ผู้บำเพ็ญกลัวละเมิดหลักฟ้า กลัวผิดมโนธรรมจึงได้หมั่นสำรวมระวัง เสมือนหนึ่งกำลังเดินอยู่ริมเหว หรือเหยียบย่างอยู่บนผิวน้ำแข็งของผืนน้ำ

ทำเช่นนี้ได้จึงใกล้ความเป็นปราชญ์เป็นอริยะ

คนที่เข้าใจในสัจธรรมของชีวิต จะไม่กล้าหลอกลวงมโนธรรมแห่งตนในทุกสถาน แม้ในห้องมืดมิด เพราะรู้ว่าทั่วทั้งสิบทิศ มีทิพยเนตรของสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยสอดส่องกิริยาอา-การของเราอยู่ตลอดเวลา

ยิ่งกว่านั้น วิญญาณธาตุที่ทำหน้าที่ดูแลจิตก็รับรู้บาปบุญคุณโทษของเราเองอยู่ตลอดเวลา เราจึงไม่อาจทำผิดต่อหลักฟ้าและมโนธรรม

ดังคำกล่าวที่ว่า

"แม้ในห้องมืดมิดก็ไม่ผิดมโนธรรม คือผู้บำเพ็ญดี"

หรืออีกคำหนึ่งที่กล่าวว่า

"ทำสิ่งน่าละอายในห้องลับ
ยังถูกจับด้วยทิพยเนตรดังสายฟ้า
ผู้คนแอบกระซิบพูดจา
เหมือนฟ้าร้องก้องดังยังเบื้องบน"

คำกล่าวนี้ประจักษ์ได้ในความเป็นจริง

ในเครื่องรับวิทยุ มีหลอดแก้วสุญญากาศเล็ก ๆ เพียงไม่กี่หลอด ก็สามารถรับคลื่นเสียงทั่วโลกได้

เหนือบรรยากาศที่ห่อหุ้มโลกไว้ทั้งหมด เป็นชั้นของสุญญากาศอันกว้างใหญ่ไพศาล เสียงกระซิบกระซาบเบา ๆ ของเราจึงถูกรับไว้ไม่มีเหลือ อีกทั้งก้องกังวานชัดเจนขึ้นไปถึงหลายหมื่นเมตร

ทิพยเนตรของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ได้อย่างชัดเจน มนุษย์ไม่เข้าใจจึงสร้างบาปทำชั่ว โดยคิดว่าไม่มีใครรู้เห็น เมื่อบาปหนาชั่วหนัก วันที่ผลกรรมจะตอบสนองก็มาถึง กว่าจะรู้ก็สายเกินแก้เสียแล้ว

จึงขอเตือนชาวโลกทั้งหลายไว้ในที่นี้ว่า

ก่อนจะทำอะไรลงไป

ขอให้คิด พิจารณา และไตร่ตรอง

พึงสังวรว่า ภายใต้ทิพยเนตรของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วทั้งสิบทิศ ถ้าเราไม่ทำผิดก็ไม่ต้องเสียใจภายหลัง

เมื่อบำเพ็ญ เห็นบุญให้เร่งสร้าง เห็นบาปให้รีบละ

บางคนอยากสร้างบุญแต่ไม่มีโอกาส บางคนมีโอกาสแต่ไม่อยากสร้างบุญ

คนที่รู้หลักธรรม จะสร้างบุญทุกครั้งเมื่อสบโอกาส

เมื่อไม่หน่ายในการสะสมบุญกุศล ตายไปก็เดินทางสู่ชั้นฟ้า

คนสร้างบุญเกิดเป็นเทพเทวา เสวยสุขอยู่บนสวรรค์

คนสร้างบาปเป็นผี ต้องตกนรก ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

คนฉลาดเห็นความดีจะรีบทำ

คนหลงเห็นความดีไม่อยากทำ เพราะชาติก่อนสร้างเวรกรรมไว้มาก กุศลมูลเบาบาง จึงไม่รู้จักจะสร้างบุญ

ในคัมภีร์หมิงเซิ่งจิง เขียนไว้ว่า

“บาปทั้งหลายมิให้ทำ

บุญทั้งหลายให้เชิดชู”

ในคัมภีร์เหตุต้นผลกรรม เขียนไว้ว่า

“ทำบุญรุ่งเรือง ทำชั่วย่อยยับ

ทำดีบุญดีนำพา ทำชั่วกรรมชั่วตอบสนอง”

บาปบุญย่อมได้รับการตอบสนองตามหลักของฟ้าดิน

คนเราไม่รู้หลักสัจธรรม จึงกอบโกยผลประโยชน์เพื่อตนเอง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผิดก็ยังทำ โทษนั้นจึงเพิ่มทวีคูณ ไม่ตื่นใจ ไม่กลับใจ บาปล้นท้นตัว วันที่จะต้องได้รับการสนองตอบจะต้องมาถึง

เมื่อถึงวันนั้น แม้เสียใจก็ไร้ประโยชน์

สาธุชนทั้งหลาย ขอจงละเว้นความชั่ว ทำแต่กรรมดีเถิด อย่าทำให้ธรรมญาณของตนต้องตกต่ำลงไปสู่หนทางมืด ไม่เห็นเดือนไม่เห็นตะวัน ต้องทนทุกข์ทรมานเวียนว่ายตายเกิดในชาติกำเนิดสี่ชีววิถีหกไม่รู้จักจบสิ้น

พึงละความชั่วทันทีและสร้างความดีอย่างอาจหาญ

ทั้งนี้ เป็นหน้าที่ที่คนพึงกระทำ

จงแก้ไขโดยไวเถิด

จงเร่งบำเพ็ญเถิด

จะได้พ้นจากการจมสู่ทะเลทุกข์ ทะเลบาป ทะเลเวรตลอดไป

สาธุ

หนังสือของสำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต ที่พิมพ์ออกเผยแพร่แล้ว มีดังต่อไปนี้คือ

1. ปฐมธรรมาจารย์แห่งธรรมกาลยุคขาว
2. พระอรหันต์หลวี่ตั้งปิน
3. ใครกำหนด ชุดที่ 1
4. ใครกำหนด ชุดที่ 2
5. ใครกำหนด ชุดที่ 3
6. ใครกำหนด ชุดที่ 4
7. ไตรรัตน์ ชุดที่ 1
8. ไตรรัตน์ ชุดที่ 2
9. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เห็นวันโลกาวินาศ
10. พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน
11. การ์ตูนใครกำหนด 1,2
12. ปาณาการ์ตูน
13. พระโอวาทอนุตตรธรรมเจ้าสิบประการ
14. โอวาทธรรมอธิการ
15. สามโลกในธรรมกาลยุคขาว
16. วิญญาณเจ้ากรรมติดตามทวงหนี้
17. จริยระเบียบสำหรับญาติธรรม

หนังสือเหล่านี้ เหมาะสำหรับท่านที่ได้รับการถ่ายทอดวิถีอนุตตรธรรมแล้ว ถ้าท่านผู้ใดมีจิตศรัทธาต้องการสร้างบุญโปรดติดต่อโดยตรงที่

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

เลขที่ 656/ 132 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์

เขตบางกอกน้อย กทม. 10700 โทร. 424-7020, 433-7589

ธนาณัติสั่งจ่ายในนาม คุณวิชัย จีนฟุ้ง ปณ.ศิริราช

“

คนทั่วไปเมื่อได้อัญมณีจะประคองเก็บไว้ด้วยใจรัก เพราะรู้ว่ามีค่า

แต่วิถีธรรมที่มีค่ายิ่งกว่าอัญมณี กลับไม่ค่อยมีใครเห็นความสำคัญ

อัญมณีหมดค่าเมื่อชีวิตหาไม่ แต่วิถีธรรมยิ่งสูงค่าเมื่อเวลาตัวตาย

”

หนังสือของสำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต ที่พิมพ์ออกเผยแพร่แล้ว มีดังต่อไปนี้ คือ

1. พระโอวาทอนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ
2. ปฐมธรรมาจารย์แห่งธรรมกาลยุคขาว
3. พระอรหันต์หลวี่ตังปิน
4. พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน
5. ไตรรัตน์ ชุดที่ 1
6. ไตรรัตน์ ชุดที่ 2 (หนทางเบื้องต้นสู่สัมมาปัญญา)
7. โอวาทธรรมอธิการ
8. ใครกำหนด ชุดที่ 1, 2, 3, 4, 5
9. การ์ตูน ใครกำหนด ชุดที่ 1, 2
10. ปาณาการ์ตูน
11. สามโลกในธรรมกาลยุคขาว
12. วิญญาณเจ้ากรรมติดตามทวงหนี้
13. จริยระเบียบสำหรับญาติธรรม
14. จิ่วหยังกวน สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ
15. กรรมกำหนด
16. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เห็นวันโลกาวินาศ
17. ศรัทธาพาให้ได้ประจักษ์ เล่ม 1, 2
18. ท่องพุทธาลัย เล่ม 1, 2
19. ไขหลักจิตภาวะสัจธรรม
20. พระโอวาทพระอาจารย์จี้กง

หนังสือเหล่านี้ เหมาะสำหรับท่านที่ได้รับการถ่ายทอดวิถีอนุตตรธรรมแล้ว ถ้าท่านผู้ใดมีจิตศรัทธาต้องการสร้างบุญโปรดติดต่อโดยตรงที่

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

656/ 440 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์

เขตบางกอกน้อย กท. 10700 โทร. 424-7020

ธนาณัติสั่งจ่ายในนาม คุณวิชัย จีนฟุ้ง ปณ.ศิริราช

授明堂

天道善書中心

經已出版泰文翻譯本善書

1. 皇中訓子十誡
2. 金公祖師略傳
3. 呂洞賓大仙略傳
4. 天然古佛略傳
5. 三寶
6. 圓覺淺言
7. 德澤泰邦
8. 因果一、二、三、四、五集
9. 因果漫畫一、二集
10. 護生戒殺漫畫
11. 三曹普渡
12. 因果寃欠顯化實錄
13. 道親禮節須知
14. 九陽關遊記
15. 報應
16. 末日浩劫慘狀及證言
17. 天道見證 1,2
18. 天佛院遊記 1,2
19. 性理釋疑
20. 濟公恩師慈訓

天道

"

ดวงชีวิตพุทธจิต ธรรมญาณ
ในประตูนิพพานปิดอยู่มิรู้ได้
บัดนี้พระวิสุทธิอาจารย์ได้โปรดไข
ช่วยเวไนยเห็นหนทางสว่างพลัน

"